

Ce se întâmplă după moarte?

□ 1997, 1999, 2000, 2001 **Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională.**

Toate drepturile rezervate. .Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword □ copyright 2000-2005 Rick Myers, www.e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: Randy D'Alessandro, Don Hanson, Gene Noel, Greg Thomas, Bill Winner.

Critici Editoriali: Scott Ashley, Dave Baker, John Bald, John Foster, Roger Foster, Jim Franks, Bruce Gore, Doug Johnsonl, Paul Kieffer, Burk McNair, John Ross Schroeder, Richard Thompson, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Introducere

Un șofer beat pierde controlul mașinii și alunecă direct într-o dubă, omorând o familie. O mamă moare de cancer la sâni, părăsind copiii în confuzie și soțul plângând. Un băiețel mic sucombă unui defect din naștere. O bătrânică blajină moare liniștită în somn. Un adolescent disperat, în depresiune emoțională comite sinucidere.

Poate că moartea ar fi diferită dacă ar fi prezisă și consistentă. Însă moartea poate fi atât de capricioasă. Nu pare să fie drept.

Nouă viața ne este prețioasă. Dar moartea este pretutindeni! Nu vrem să murim. Nu vrem să-i vedem pe cei dragi nouă că mor.

Prezervarea de sine este un instinct puternic. Noi plănuim diete speciale și programe de exerciții ca să ne ținem tineri și în formă. Prin științele medicale căutăm să izolăm genele care ne determină vârsta, sperând cumva să eliminăm moartea. Puțini chiar au aranjat să aibă trupurile conservate criogenic cu speranța că vor fi readuși înapoi la viață când cura pentru ceea ce i-a omorât va fi în sfârșit descoperită.

Totuși, cu toate eforturile noastre, speranțele și dorințele, *moartea* este singurul lucru în viață care rămâne sigur. Fie prin bătrânețe, boală, accident sau violență, dacă suntem bogați, săraci, bărbați sau femei, indiferent dacă suntem buni sau răi, noi toți murim – indiferent de rasă sau credință.

Oamenii de știință nu ne pot spune ce se întâmplă după moarte. Prea multe aspecte ale vieții însăși sunt intangibile – prea iluzorii ca să fie măsurate și înregistrate. Filozofii sunt în dezacord asupra morții și a vieții după moarte.

Religiile de asemenea sunt în dezacord. Denominațiile Creștine tradiționale în general ne învață că sufletele morților trăiesc într-un loc sau o condiție de rai sau iad. Mulți ne-creștini cred în transmigrația sau reîncarnarea sufletelor după moarte. Iar alții cred că morții nu vor mai trăi din nou, că viața aceasta este tot ceea ce este.

Ce se întâmplă *cu adevărat* la moarte? Dece trebuie ca noi să murim? Putem ști dacă există o viață dincolo de mormânt? Unde ne putem duce pentru răspunsuri credibile, semnificative?

Numai Creatorul vieții ne poate dezvălui scopul ei și condiția de moarte. Prin căutarea în Cuvântul lui Dumnezeu a răspunsurilor la întrebările noastre despre moarte, putem afla multe atât despre viață cât și despre moarte.

Alătură-te nouă acum pentru o privire la ceea ce Dumnezeu, Creatorul nostru, are de spus despre viață și moarte în Cuvântul Său inspirat, Biblia. Vei fi surprins și interesat de ceea ce vei afla.

Minunatul dar al vieții

Pentru a înțelege moartea, avem nevoie să considerăm mai întâi: Ce este viața? Cei mai mari gânditori ai lumii, inclusiv filozofii greci Plato, Aristotel și Socrate, s-au străduit să răspundă la această întrebare. Oamenii de știință și teologii și-au dedicat viața întreagă ca să încerce să găsească cheile care descurie misterul existenței omenești.

Dar numai Cel care a creat viața în primul rând poate să ne furnizeze răspunsul de care noi avem nevoie cu atâta disperare. Pentru a o înțelege trebuie să ne uităm *la începutul vieții*.

Religia, filozofia și știința recunosc că viața fizică a avut un început. Unii cred că viața a evoluat peste milenii. Dar Biblia ne dezvăluie un Dumnezeu care pretinde cu curaj că EL este Creatorul întregii vieți și că El a creat viața omenească pentru un scop extraordinar. Prin Cuvântul Său, Dumnezeu ne dă răspunsurile la cele mai importante întrebări ale vieții.

Mare parte din omenire este familiară cu povestirea Genezei, prima carte a Bibliei. Genesis înseamnă simplu „începutul” sau „originea.” În Genesa, Dumnezeu ne dezvăluie originea formelor de viață pe care le găsim pe planeta Pământ.

Dece oamenii diferă de animale

Observă ce zice Dumnezeu despre viața omenească în Genesa 1:26: „„Să facem om *după chipul Nostru, după asemănarea Noastră*; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele cari se mișcă pe pământ.” Alte forme de viață există ca să-l servească pe om în împlinirea lui a unui scop mai mare. Omul are un scop.

Numai omenirea a fost creată după *chipul lui Dumnezeu* – o desemnare care nu se aplică nici uneia dintre creațiile Sale. Oamenii sunt unici între creațiile fizice ale lui Dumnezeu în puterea lor, ca și Dumnezeu, de a face decizii, de a planifica și crea. În loc de a ne prevedea cu instincte ca a animalelor Dumnezeu a creat înăuntrul nostru o inteligență, o cunoștință de sine, capacitatea de a învăța, raționa, comunica și de a produce.

Creierul omenesc este fizic foarte asemănător cu creierul multora dintre animale, totuși oamenii au o abilitate vast superioară. Biblia dezvăluie că diferența dintre mintea omenească și creierul de animal este esența spirituală pe care Dumnezeu a inclus-o în oameni. „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el?” (1 Corinteni 2:11).

Ceva totuși lipsește în oameni

Pavel se referă la „*duhul omului*” ca la ceva care îi face pe oameni superiori intelectual animalelor. Ne separă de animale, permițându-ne să știm „lucrurile omului,” să gândim și să înțelegem pe un alt plan.

Noi suntem creați posedând anumite capacități intelectuale similare cu cele ale Creatorului Însuși (Genesa 1:26), dându-ne puterea de a dezvolta talente în matematică și știință, să inventăm limbajul scris, să construim civilizații mari, să învățăm din trecut și să plănuim pentru viitor.

Când Dumnezeu a suflat „suflarea de viață” în nările lui Adam, El i-a dat primei ființe omenеști mai mult decât existența fizică. El i-a împărtășit lui Adam acea esență spirituală și intelectuală care dă omenirii capacitățile remarcabile ale minții omenеști.

Dar apostolul Pavel arată că ceva totuși lipsește: „Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:11). Aici Pavel vorbește de un alt Duh, Duhul lui Dumnezeu.

El continuă, „Și noi n-am primit duhul lumii, ci *Duhul care vine dela Dumnezeu*, ca să putem *cunoaște* lucrurile, pe cari ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (versul 12). Înțelegerea spirituală care depășește inteligența noastră normală ne vine numai prin ajutor suplimentar, influență și putere dela Duhul Sfânt.

Pavel adaugă: „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentrucă trebuiesc judecate duhovnicește” (versul 14). Vom vedea că această *legătură spirituală cu Dumnezeu* este vitală pentru a cunoaște și simți scopul vieții.

Viața omenească a fost creată pentru un scop mai înalt

În comparație cu viața animalelor și a plantelor, oamenii au fost creați de Dumnezeu cu dimensiune spirituală pentru un scop cu mult mai înalt. Câteva scripturi ne dezvăluie că motivul pentru viața omenească este pregătirea pentru viața veșnică, nemuritoare, spirituală.

Dumnezeu ne-a creat pentru ca „oricine crede în El [Isus Hristos] să nu piară, ci *să aibă viața vecinică*. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci *să aibă viața vecinică*” (Ioan 3:15-16).

Dumnezeu I-a dat lui Isus Hristos „putere peste orice făptură, ca să dea viața vecinică tuturor acelorora, pe cari I i-ai dat Tu” (Ioan 17:2).

Dumnezeu „va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, va da *viața vecinică* celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea” (Romani 2:6-7). Noi avem „nădejdea *vieții vecinice*, făgăduite mai înainte de vecinicii de Dumnezeu, care nu poate să mintă” (Tit 1:2).

Acesta este motivul pentru viața omenească – pentru ca noi să putem primi în final viața veșnică.

Rezumat

Dumnezeu este Creatorul și susținătorul vieții. El a creat viața omenească la un nivel diferit de cel al plantelor și al animalelor ca să împlinească un scop cu mult mai mare. Viețile noastre consistă din relații, scopuri și experiențe care uneori sunt plăcute, și alte ori dificile. Dar scopul final al vieților noastre depășește cu mult numai nivelul împlinirii nevoilor și plăcerilor noastre zilnice.

(Pentru a afla mai mult despre scopul de necrezut al vieții omenеști, cere copia ta gratuită *Care este destinul tău?* [What is Your Destiny?]) dela adresa cea mai apropiată de tine dela sfârșitul acestei broșuri sau descarc-o depe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm. Pentru că Scripturile explică cu multe amănunte planul și scopul lui Dumnezeu pentru noi și toată omenirea).

Acum că noi am considerat pe scurt semnificația vieții, noi vom examina ce rol joacă moartea în împlinirea scopului vieții omenеști. Dece murim noi? Ce se întâmplă când murim? Care este speranța care se află dincolo de moarte?

Misterul morții

Moartea este un eveniment înfricoșător și adesea dureros. Uneori este precedat de suferințe, rezultat al infirmității vârstei, bolilor sau accidentelor. Adesea moartea este șocantă și neașteptată. Familia și prietenii suferă durerea pierderii. Scriptura se referă la moarte ca „vrăjmașul cel din urmă” care să fie învins (1 Corinteni 15:26) și observă frica înăscută de moarte a omenirii (Evrei 2:15). Moartea rămâne una dintre cele mai mari mistere ale vieții.

Religiile oferă o varietate de răspunsuri, unele credibile altele nu. Explicațiile lor adesea se contrazic unele pe altele, adăugând la confuzia și nesiguranța despre ceea ce se întâmplă după moarte. Unele ne învață că oamenii se nasc *cu* suflete nemuritoare; unii zic că oamenii *sunt* suflete nemuritoare. Mulți cred că după moarte sufletul este conștient și pornește spre un loc real și o stare de fericire sau de tortură. Alții afirmă că în momentul morții sufletul este absorbit într-o „conștiință mai mare.” Unii se așteaptă să fie reîncarnați, întorcându-se înapoi pe pământ ca o altă persoană sau ca un animal.

Putem noi să indicăm exact ce este moartea? Suntem noi suflete nemuritoare? Suntem noi conștienți după ce murim? Suntem destinați să mergem undeva să suferim o formă de recompensă sau de pedepsire? Ce se va întâmpla cu noi când vom muri?

Ca să înțelegem, să continuăm cu relatarea biblică a primelor ființe omenești.

Dumnezeu i-a instruit personal pe Adam și Eva, dar ei au ales să nu-L asculte. Ei l-au lăsat pe Satana să-i influențeze ca să-și aleagă propria lor voință în loc de a asculta instrucțiunile lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a avertizat pe Adam și Eva că, pentru că nu L-au ascultat, viețile lor vor fi dificile și, i-a prevenit El, vor muri. „În sudoarea feței tale” i-a zis Dumnezeu lui Adam „să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce” (Genesa 3:19).

Viețile noastre sunt fizice; noi îmbătrânim și eventual murim. La fel cu Adam și Eva, în final ne reîntoarcem în pământ. Solomon a făcut o observație elegant de simplă dar profundă când a scris că „Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei” (Ecleziastul 3:2). Uită-te în jurul lumii la exemplul naturii. Întregul proces al vieții în cele din urmă se deteriorează și încetează, atunci rămășițele fizice încep să se descompună.

Solomon, după ce a observat ciclurile vieții, a notat că noi ființele omenești tânjim după existența veșnică (versul 11). Știind că moartea este inevitabilă, noi căutăm pentru o semnificație mai profundă a vieții.

Ce este sufletul?

Multă din neînțelegerea despre moarte este direct legată de confuzia privitoare la „suflet.” Ce este sufletul? Există? Dacă există este separat de corpul fizic? Trăiește el după moarte?

Cuvântul ebraic tradus cel mai des în Engleză ca „suflet” sau „creatură” este *nephesh*. Concordanța Bibliei Exhaustive a lui Strong [Strong’s Exhaustive Concordance of the Bible] definește pe scurt acest cuvânt ca „o creatură care respiră.” Când este folosit în Biblie, *nephesh*

de obicei înseamnă o creatură în vie care respiră. Ocazional exprimă o semnificație înrudită ca respirație, viață sau persoană.

Spre surprinderea multora, *nephesh* se referă atât la animale cât și la oameni. Spre exemplu, observă relatarea creării vieții din mare: „Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele cari se mișcă și de cari mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune” (Genesa 1:21). Cuvântul Ebraic tradus „viețuitoare” în acest vers este *nephesh*. În povestea biblică, aceste „suflete,” viețuitoarele mării, au fost făcute înainte ca primii oameni să fi fost formați și să li se fi dat viață.

Nephesh și omul

Să vedem acum cum este folosit acest cuvânt cu referință la omenire în Scripturi. Primul loc unde găsim *nephesh* referindu-se la omenire este în al doilea capitol al Genezei: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și *omul s-a făcut astfel un suflet viu*” (Genesa 2:7).

Cuvântul tradus „suflet” în versul acesta este din nou cuvântul Ebraic *nephesh*. Alte traduceri ale Bibliei declară că omul a devenit „o ființă” sau „persoană” în viață. Versul acesta nu zice că Adam a avut un suflet nemuritor, mai curând zice că Dumnezeu a suflat în Adam „suflarea vieții,” și Adam a devenit[*s-a făcut*] un suflet viu. La sfârșitul zilelor lui, când suflarea vieții l-a părăsit pe Adam, el a murit și s-a întors la praf. În moarte viața și conștiința lui au încetat simultan.

Sufletul (*nephesh*) nu este nemuritor, pentru că moare. Aceasta este clar în Biblie. Spre exemplu, profetul Ezekiel citându-L pe Dumnezeu: „Iată că toate sufletele sunt ale Mele. După cum sufletul fiului este al Meu, tot așa și sufletul tatălui este al Meu. *Sufletul care păcătuiește, acela va muri*” (Ezekiel 18:4, vezi și versul 20). Din nou, cuvântul Ebraic tradus în acest vers ca „suflet” este *nephesh*. Ezekiel declară că *sufletul poate muri*. Este *muritor* – nu este în nici un fel nemuritor – *pentru că este supus morții*.

Propovăduiește Biblia că avem un suflet nemuritor?

Unii cred că diverse scripturi susțin credința într-un suflet nemuritor. Să considerăm unele dintre pasagiile acestea și să înțelegem ce spun ele cu adevărat.

Matei 10:28

„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar cari nu pot ucid sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă” (Matei 10:28).

Propovăduiește Isus în versul acesta că sufletul este nemuritor? Dacă privești această scriptură cu atenție poți vedea că Isus spune în realitate că *sufletul poate fi distrus*. Aici Isus avertizează despre judecata lui Dumnezeu. El zice să nu ne temem de cei care pot distruge numai trupul omenesc (*soma* în grecește), dar să ne temem de El

(Dumnezeu) care poate de asemenea să distrugă sufletul (*psuche*).

Spus simplu, Hristos arăta că, atunci când un om ucide un alt om, moartea care rezultă este numai temporară; Dumnezeu poate învia pe oricine înapoi la viață fie în viața aceasta (vezi Matei 9:23-25; 27:52; Ioan 11:43-44; Faptele Apostolilor 9:40-41; 20:9-11) sau în viața ce are să vină. Trebuie să-l venerăm pe Dumnezeu, care singur poate lua viața aceasta fizică și toată posibilitatea la o înviere mai târziu la cunoștință. Când Dumnezeu distruge pe cineva în „gheenă” distrugerea lui este permanentă.

Cuvântul folosit aici este cuvântul grec *gheena* care provine din combinarea a două cuvinte Ebraice *ge* și *hinnom*, însemnând „valea Hinomului.” Original termenul s-a referit la o vâlcea în partea de

sud a Ierusalémului în care zeitățile păgâne erauenerate. Din cauza reputației de dezgust, a devenit mai târziu un loc de aruncat gunoii unde acesta se ardea. Astfel gheena a devenit sinonim cu „un loc de ardere.”

Numai Dumnezeu poate distruge complet existența omenească, fără speranță de înviere. Scripturile ne învață că Dumnezeu va trimite în viitor un foc ce va consuma totul ca să-i ardă pe cei răi și să-i facă cenușă (Maleahi 4:3).

1 Tesaloniceni 5:23

Mulți sunt confuzi de o expresie pe care a folosit-o apostolul Pavel în scrisoarea lui către Tesaloniceni. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23).

Ce înțelege Pavel prin fraza „duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru”?

Prin „duhul” (*pneuma*), Pavel înțelege mintea omenească, care ne dă puterea de a raționa, crea și analiza existența noastră. Prin „sufletul” (*psuche*), Pavel înțelege viața fizică și conștiința ei. Prin „trupul” (*soma*), Pavel înțelege carnea unui corp fizic. Pavel a dorit ca întreaga persoană, inclusiv mintea, vitalitatea de viață și corpul fizic să fie sfințit și fără prihană.

Apocalipsa 6:9-11

„Când a rupt Mielul pecetea a cincia, am văzut supt altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii, pe care

o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, cari aveau să fie omorâți ca și ei” (Apocalipsa 6:9-11).

Ca să înțelegem această scriptură trebuie să ne amintim de contextul ei. Ioan privea la o viziune în timp ce el era „în Duh” (Apocalipsa 4:2). Într-o stare de inspirație el a văzut evenimente viitoare simbolizate. A cincia pecete este figurativ a mării tribulații viitoare, un timp de tulburări mondiale precedând venirea lui Hristos. În viziunea aceasta Ioan vede sub altar pe credincioșii martirizați care *și-au sacrificat* viețile lor pentru credința în Dumnezeu. Aceste suflete simbolic strigă „Răzbună sângele nostru!” Aceasta poate fi comparat cu „strigătul” simbolic al sângelui lui Abel din pământ către Dumnezeu (Genesa 4:10). Deși nici sufletul nici sângele nu pot vorbi în realitate, aceste fraze demonstrează figurativ că un Dumnezeu al dreptății nu va uita faptele rele ale omenirii făcute împotriva adepților dreți.

Versul acesta nu descrie suflete vii care s-au dus în rai. Biblia confirmă că „nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer” (Ioan 3:13). Chiar dreptul Rege David, un om după propria inimă a lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13:22), a fost descris de Pavel ca fiind „mort și îngropat” (Faptele Apostolilor 2:29), viu în rai sau în altă condiție sau locație.

Istoria doctrinei sufletului-nemuritor

De câteva ori am menționat cuvintele *suflet nemuritor*, dar fraza aceasta nu este găsită nicăieri în Biblie. De unde a provenit ideea unui suflet nemuritor?

Concepția presupusei nemuriri a sufletului a fost propovăduită mai întâi în Egiptul și Babilonul din antichitate. „Credința că sufletul continuă existența sa după descompunerea corpului

este...speculație... nicăieri propovăduită direct în Sfânta Biblie...Credința în nemurirea sufletului a venit la Evrei din contactul cu gândirea greacă și în principal prin filozofia lui Plato, exponentul ei principal, care a fost condus la ea prin misterele lui Orfice și Eleusian în care concepțiile Babiloniene și Egiptene au fost amestecate” (*Enciclopedia Evreiască* [Jewish Encyclopedia], 1941, vol. VI, „Nemurirea sufletului,” pp. 564, 566).

Plato, filozoful grec care a trăit între 428-348 B.C., ca student al lui Socrate, a afirmat că corpul și „sufletul nemuritor” se separă la moarte. *Enciclopedia Standard Internațională a Bibliei* [The International Standard Bible Encyclopedia] comentează asupra concepției Israelului asupra sufletului: „...Noi suntem influențați întotdeauna de ideea Greacă, Platonică, cum că corpul moare, totuși sufletul este nemuritor. Această idee este contrarie conștiinței Israelite, și nu poate fi găsită nicăieri în Vechiul Testament (1955, vol. II, „Moartea,” p. 812).

Ce se întâmplă cu morții?

Superstiții și presupuneri, tot felul de credințe, abundă despre starea morților. Multora le place să fie speriați de cărți și filme despre stafii și alte răstălmăciri ciudate ale vieții de apoi. Filme și programe de televiziune descriu apariții și îngeri trimiși înapoi pe pământ să îndeplinească vre-o ultimă faptă bună sau să salveze lumea din situații dificile. Filme animate amuză pe copiii noștri cu ideea despre animale mergând în rai și glumele stafiiilor prietenoase.

Desigur, multe grupuri religioase propovăduiesc că la moarte individul merge imediat la recompensă sau pedeapsă. Dar realitatea a ceea ce se întâmplă după moarte este foarte diferită. Nu există duhuri fără trupuri ale oamenilor morți care se plimbă și prin casele bântuite, speriiind sau răzbunându-se pe oameni – sau chiar ajutându-i.

Pur și simplu Biblia nu vorbește despre morți ducându-se și trăind pentru totdeauna într-un loc sau într-o stare de „rai” sau „iad.” Solomon a observat că omenirea și animalele sunt destinate, în moarte, la o soartă comună. „Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână, și toate se întorc în țărână” (Ecleziast 3:19-20).

Daniel s-a referit la starea morților în profeția lui inspirată: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața vecinică, și alții pentru ocară și rușine vecinică” (Daniel 12:2). În explicația condiției morților, Daniel compară moartea cu dormitul. Biblia asemănător se referă la moarte ca dormit. Cum pot oamenii care au murit să fie adormiți profund în mormintele lor și fără cunoștință – după cum este dezvăluit în Biblie – totuși să locuiască în rai și să privească jos la pământ (sau, presupus, să fie în iad privind în sus)?

Creștinii la început au fost influențați de filozofiile Grecești chiar în timp ce evanghelia lui Hristos era propovăduită lumii Grece și Romane. Pe la 200 A.D. doctrina nemuririi sufletului a devenit o controversă în biserica oficială.

Dicționarul evanghelic de teologie [The Evangelical Dictionary of Theology] notează cum Origen, un teolog timpuriu și influent al bisericii, a fost influențat de gânditorii greci: „Speculația despre suflet în biserica post-apostolică a fost mult influențată de filozofia greacă. Aceasta se poate vedea în acceptarea de Origen a doctrinei lui Plato a preexistenței sufletului ca o minte inițial pură (*nous*), care, din cauza căderii dela Dumnezeu, s-a răcit la suflet (*psyche*) când și-a pierdut participarea în focul divin privind către pământ” (1992, p. 1037, „Suflet”).

Istoria seculară dezvăluie că concepția nemuririi sufletului este o credință antică îmbrățișată de multe religii păgâne. Dar nu este o învățătură biblică, ebraică sau apostolică.

Solomon a observat că morții nu au cunoștință, nici nu sunt în vre-o altă stare de conștiință: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic...” (Ecleziast 9:5). Persoana care este moartă este fără cunoștință și fără idee despre trecerea timpului.

Viața este temporară

Patriarhul Iov a contemplat natura temporară a vieții fizice. Omul „ca și floarea, el crește și se veștejește și ca umbra el fuge și e fără durată” (Iov 14:2). Referindu-se la limitările fizice obișnuite pentru toți bărbații și femeile, el a remarcat: „Deoarece zilele lui sunt măsurate și știi socoteala lunilor lui și i-ai pus un hotar peste care nu va trece” (versul 5, Romanian Orthodox Bible).

Iov observă realitatea goală a morții: „omul se culcă și nu se mai scoală; și cât vor sta cerurile, el nu se mai deșteaptă și nu se mai trezește din somnul lui” (versul 12, ROB). Iov a priceput că moartea era absența absolută a vieții.

Observă că în Genesa 2:17 Dumnezeu le-a spus lui Adam și Eva că neascultându-L pe El prin luarea din pomul cunoașterii binelui și a răului ar conduce la *moarte*. Atunci, în Genesa 3:4, citim că șarpele (Satana) i-a spus Evei că, după ce va mânca din pom, „hotărât, că nu veți muri!” Pe scurt, Dumnezeu a zis că omul este muritor și va muri. Satana L-a contrazis pe Dumnezeu și a zis că omul nu avea să moară.

Nu este uimitor că, dovedit de întinderea credinței în nemurirea sufletului, mai mulți oameni acceptă învățăturile Satanei decât ale lui Dumnezeu? Din nou, poate că aceasta nu este atâta de uimitor la urma urmei. Biblia ne spune că Satana „înșeală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9), și el cu siguranță că a înșelat pe mulți cu ce se întâmplă după moarte.

Scripturile Ebraice, numite în mod obișnuit Vechiul Testament, învață că, la moarte, sufletul încetează să mai existe. Nu continuă să trăiască într-o altă stare. Nu transmigrează într-o altă formă. Nu este reîncarnat într-o altă creatură. Simplu *moare*.

Ce are de spus Noul Testament

Apostolul Iacov a înțeles natura *temporară* a vieții. El a comparat viața cu un abur: „...Și nu știți ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puținel, și apoi pierе” (Iacov 14:4). O altă scrisoare discută de asemenea subiectul acesta, declarând că „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27).

Noul Testament folosește un cuvânt asemănător în înțeles ca *nephesh* ca să caracterizeze viața sau vitalitatea existenței noastre fizice, cuvântul Grec *psuche*. Conform cu *Concordanța Exhaustivă a lui Strong* [Strong's Exhaustive Concordance], acest cuvânt înseamnă respirație. Acest cuvânt se aseamănă în înțeles cu cuvântul Ebraic *nephesh*. În 1 Corinteni 15:45, unde este parafrazată Genesa 2:7 ca „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu,” cuvântul grec substituit pentru „suflet” sau „ființă” (*nephesh*) este *psuche*.

Ambele aceste cuvinte, sunt adesea traduse „suflet,” comunicând concepția că omul este o creatură vie, respirând supusă morții. Observă folosirea cuvântului *psuche* de Hristos: „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața [*psuche*], o va pierde; dar oricine își va pierde viața [*psuche*] pentru Mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul [*psuche*]? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul [*psuche*] său?” (Matei 16:25-26).

Observă că Isus, cum a fost înregistrat de Matei, folosește *psuche* de patru ori în pasajul acesta. Este tradus și ca „viață” și ca „suflet.” Hristos spunea simplu că urmându-L pe El și mesajul Său este mai important decât însăși viața. Ce bine îți va face dacă ai câștiga întreaga lume și atunci îți vei pierde existența? Isus a știut că sufletul este temporar și muritor. Poate fi pierdut sau sacrificat pentru ceva de mai mică valoare.

Ce să spunem despre experiențele de viață-după-moarte?

Ocazional știrile raportează povestea cuiva care se presupune că a venit înapoi la viață după ce el sau ea au murit și s-au reîntors la starea de conștiință ca să relateze incidentul. Uneori aceste întâmplări par să fie cu adevărat remarcabile și par să contrazică multe din pasajele biblice descriind moartea. Cum poate să fie posibil?

Premiza de bază a acestor relatări este că oamenii au murit cu adevărat. Într-adevăr, mulți dintre ei au fost declarați „morți clinic.” Totuși, ca și viața însăși este încă mult ceea ce științele medicale nu au înțeles despre natura morții. Doctorii și oamenii de știință nu sunt de acord exact ce constituie „moartea.” Unii oameni, spre exemplu, pot fi morți la creier sau comatoși în timp ce restul corpului poate funcționa ani de zile. Alții a căror inimă sau plămâni s-au oprit au putut fi resuscitați cu succes fără efecte rele permanente.

În Biblie moartea este descrisă ca o stare de totală inconștiență lipsită de cunoștință, știință sau percepție (Psalm 6:5; Ecleeziastul 9:5, 10). Dacă acceptăm

descrierea Biblică a morții, ne dăm seama că acei care s-au reîntors la conștiință sau au fost resuscitați și mai târziu au relatat experiența lor nu au fost morți cu adevărat dar numai într-o stare de inconștiență. Unele organe vitale, cum ar fi inima, poate că au încetat să funcționeze temporar, dar nu se oprise întreaga activitate a creierului.

Cercetătorii au descoperit că creierul și sistemul nervos omenesc operează în general prin impulsuri electrice. Creierul are nevoie de sânge și oxigen ca să funcționeze corect, și când respirația sau circulația sângelui sunt deteriorate creierul începe să nu funcționeze. Dacă aceste funcții sunt întrerupte suficient de mult timp, creierul eventual încetează toată activitatea.

Unii cercetători au conchis în final că senzațiile neobișnuite, incluzând lumini și sunete, raportate de acei resuscitați, după ce au fost morți clinic, pot fi atribuite funcționării defectuoase a creierului și a sistemului nervos aduse de șocul corpului produs de experiența apropiată a morții.

Ce a propovăduit Petru?

Ce au propovăduit despre moarte primii discipoli ai lui Isus? Cartea Faptele Apostolilor înregistrează predica puternică a lui Petru în care el a vorbit despre Regele David și lipsa lui de conștiință în timp ce așteaptă învierea.

„Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că *a murit și a fost îngropat*; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era prooroc, și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Hristos a proorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuința morților, și trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit dela Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți. Căci *David nu s-a suit în ceruri...*” (Faptele Apostolilor 2:29-34).

Dacă cineva altul decât Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos este în ceruri, cu siguranță că este Regele David. Dar Petru a zis că David este mort și îngropat și sufletul lui David este în Locuința morților [hades], care este cuvântul grec pentru mormânt [locuința morților].

Speranța lui David, și a noastră, este să trăim din nou prin moartea sacrificială a lui Isus Hristos și învierea posibilă prin El.

Planul de mântuire al lui Dumnezeu

Dumnezeu ne-a dat viață fizică, temporară. Pentru că suntem fizici, în final toți vom muri. Aceasta nu este un accident al evoluției ci este un rezultat al unor împrejurări cunoscute numai din Biblie și de hotărâri făcute de primii noștri părinți în Grădina Eden.

La începutul planului lui Dumnezeu pentru omenire, Dumnezeu a pus la dispoziția lui Adam și Eva darul Său al vieții veșnice reprezentat de pomul vieții (Genesa 2:9, 16). Acest pom a reprezentat modul de viață al lui Dumnezeu, credința și supunerea voinței dezvăluite a lui Dumnezeu.

Grădina avea de asemenea un alt pom, pomul cunoașterii binelui și răului (versul 9). Acest pom a reprezentat ceva cu totul diferit: omul alegând felul lui propriu de viață în loc să urmeze dezvăluirea lui Dumnezeu. Calea omului este calea de a hotăra pentru el însuși ceea ce este bine și ceea ce este rău. Alegând această cale în loc de calea dezvăluită a lui Dumnezeu, Adam și Eva au făcut o alegere esențială care a afectat omenirea de atunci încolo.

Influențați de Satana, Adam și Eva au ales să hotărască pentru ei înșiși ce este bine și rău. Refuzând să-L creadă și să-L asculte pe Dumnezeu, ei au urmat căile înșelătoare ale Satanei. Ca rezultat, ei au făcut alegerea greșită de a mânca din fructul oprit, care a condus la moartea lor (Genesa 2:17).

Dacă Adam și Eva ar fi luat din pomul vieții, ei ar fi primit viața veșnică (Genesa 3:22). Aceasta este de ce, după ce au făcut alegerea greșită și au luat din pomul

greșit, Dumnezeu i-a oprit de a lua din pomul vieții „să trăiască în veci.” Dumnezeu nu le-ar fi putut permite să trăiască pentru totdeauna în starea lor de păcat, răzvrătită.

Din cauza neascultării lor, Dumnezeu le-a spus soarta lor sigură: „te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce” (Genesa 3:19).

Este important să ne dăm seama că planul original al lui Dumnezeu de a da omenirii viața veșnică, pe care Adam și Eve l-au respins, este la îndemâna noastră astăzi ca un rezultat al chemării personale a lui Dumnezeu.

Adam și Eva au introdus păcatul omenirii, și tuturor oamenilor răsărind din ei „le este rânduit” să moară din pricină că toți au păcătuit” (Romani 5:12; Evrei 9:27). Totuși scopul lui Dumnezeu pentru omenire este încă valabil; scopul Lui de a da omenirii viața veșnică va reuși! Prin tot restul Bibliei vedem dezvăluirea planului de mântuire al lui Dumnezeu: răscumpărarea omenirii pentru un preț. Omul, vedem noi, este salvat dela moarte de sângele neprețuit al Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos.

Adevărul puțin înțeles este că scopul inițial al lui Dumnezeu pentru omenire este ca aceasta să nu moară. Existența temporară care se sfârșește în moarte nu a fost intenția inițială a lui Dumnezeu. Este parte din blestemul pentru păcat adus asupra omenirii de alegerea greșită făcută de primii noștri părinți, și toți am ales să urmăm acea cale de păcat de atunci (Romani 3:23).

Învățăturile lui Pavel despre moarte

Pavel comentează despre condiția morților. În scrisoarea sa pentru Corinteni apostolul compară starea morților cu dormitul: „Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm” (1 Corinteni 11:30). Observă cum Pavel, ca și proorocul din antichitate Daniel, aseamănă moartea cu somnul. Pavel comentează că mulți din Biserica din Corint erau slabi (neputincioși) și bolnavi. Mulți au murit. Pavel folosește cuvântul *somn* ca să descrie moartea ca o *stare de inconștiență*.

Dar aceasta nu este sfârșitul chestiunii. Pavel scrie în aceeași scrisoare, „Iată, vă spun o taină: *nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați*” (1 Corinteni 15:51).

Dar când vom fi noi schimbați? Schimbarea noastră va avea loc *la timpul judecării* în loc de în momentul morții (Evrei 9:27).

În adaos la comparația morții cu condiția de inconștiență a somnului, Pavel indică specific că noi suntem acum muritori – destructibili – și pentru a primi viața veșnică trebuie cumva să devenim nemuritori – indestructibili.

„Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:53-54).

Pavel a exprimat același mesaj bisericii din Tesalonic. „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, cari n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El” (1 Tesaloniceni 4:13-14).

Pavel descrie aici din nou moartea ca fiind o stare de inconștiență comparabilă cu somnul.

Este duhul din om un suflet nemuritor?

Mai devreme am notat un aspect special al minții omenești care ne dă calitățile noastre intelectuale, separându-ne de animale în funcție și scop (vezi 1 Corinteni 2:11).

Ceea ce am văzut până acum este că Biblia arată că o persoană care a murit nu este nemuritoare; viața sa s-a terminat.

Atunci ce se întâmplă cu esența spirituală care separă omul de animal? Continuă ca un suflet nemuritor independent de corpul fizic? Cu siguranță că nu!

Biblia arată că duhul din om, care a venit inițial de la Dumnezeu Creator, se reîntoarce la El. „Și ca pulberea să se întoarcă în pământ cum a fost, iar *sufletul* să se întoarcă la Dumnezeu, Care l-a dat” (Ecleziastul 12:7, Biblia Ortodoxă Română).

Acest suflet care se întoarce la Dumnezeu nu este nici sursa de viață omenească, nici nu este el conștiința omenească. Viața și conștiința pier amândouă când una din ele moare. Dumnezeu nu ne spune *dece* acest suflet se întoarce la EL, numai *că o face*. Acesta poate fi felul în care Dumnezeu păstrează caracteristicile fiecărei persoane până la înviere.

Rezumat

În acest capitol ne-am uitat la misterul morții. Veștile bune sunt că nu trebuie să fie nici un mister. Scripturile pe care le-am revizuit o spun clar că ființa omenească *este* un suflet muritor și nu *posedă* un suflet nemuritor. La moarte, viața încetează. Nu continuă în nici o altă formă; o persoană moartă nu este reîncarnată sau transformată într-o altă ființă.

Din timpurile lui Adam și Eva, toți oamenii au murit o moarte fizică – chiar și Isus Hristos. *Dar moartea nu este sfârșitul*. După cum scrie Pavel, „Căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia” (1 Corinteni 15:22). Chiar dacă viața noastră este temporară, Dumnezeu nu ne-a lăsat fără speranță și fără un scop mai important pentru a trăi.

Un alt pas esențial, pe care îl vom cerceta în capitolul următor, ne aduce dela moarte înapoi la viață.

Promisiunea vieții după moarte

În primul capitol ne-am ocupat de darul lui Dumnezeu al vieții fizice. În al doilea capitol am discutat însăși moartea. Am aflat că noi suntem muritori; viața este temporară. Acum ne vom concentra asupra *ce se întâmplă după moarte*. Chiar dacă noi toți vom muri în cele din urmă, Dumnezeu a plănuit pentru noi cu mult mai mult decât o existență fizică, temporară.

Cu mii de ani în urmă, patriarhul Iov a pus aceeași întrebare pe care o punem și noi înșine: „Dacă omul a murit o dată, fi-va el iarăși viu?” (Iov 14:14, Biblia Ortodoxă Română). El a continuat să răspundă întrebării: „Toate zilele robiei mele aş aştepta până ce vor veni să mă schimbe. Atunci Tu mă vei chema și eu Îți voi răspunde...” (versurile 14-15, BOR).

O persoană este inconștientă după moarte, așteptând ca Dumnezeu s-o cheme din mormânt și s-o restaureze la viață. Pentru unii, după cum vom vedea, „schimbarea” va fi o transformare uimitoare, chiar mai extraordinară decât morții fiind aduși la viață din nou.

Ce are de spus Biblia despre fenomenul remarcabil de reîntoarcere la viață? Când va avea loc? Ce altceva se întâmplă în acest moment? Vor fi cei înviați din carne și sânge, sau vor fi aduși înapoi la o formă de viață diferită?

Răspunsurile la aceste întrebări merg la miezul semnificației existenței noastre. Pe măsură ce studiem Biblia să aflăm răspunsurile, noi putem fi încurajați, motivați și inspirați de planul lui Dumnezeu pentru viața după moarte.

Promisiunea învierii

Întocmai cum Iov a vorbit despre o „schimbare” viitoare, Pavel a vorbit despre o schimbare când s-a referit atât la *învierea morților* cât și la condiția *acelora care rămân în viață* la timpul învierii la reîntoarcerea lui Hristos. O transformare minunată trebuie să se întâmple înainte ca să primim darul vieții veșnice. Morții în Hristos vor fi înviați într-o existență „de neputrezire,” iar cei care vor fi încă în viață vor fi schimbați dela o existență fizică la o stare de neputrezire.

Observă descrierea lui Pavel a acestui eveniment uimitor: „Iată, vă spun o taină,” a scris el: „nu vom adormi (vom fi morți) toți, dar toți vom fi schimbați, într'o clipă, într'o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, *morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați*” (1 Corinteni 15:51).

Acei care au murit sunt *inconștienți*, ca și cum ar fi dormind, așteptând timpul lor de a fi chemați afară din mormânt și de a fi înviați la o viață nouă. Perioada dela ultimul moment de conștiință până când sunt deșteptați la momentul învierii va părea ca și cum timpul nu a trecut de loc, întocmai ca atunci când te deștepți din somn.

Pavel indică clar că această înviere va avea loc când se va întoarce pe pământ Isus Hristos: „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, What Happens After Death -- Ce se întâmplă după moarte.doc

cari n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, cari vom rămânea până la venirea Domnului, *nu vom lua-o înaintea celor adormiți*.

“Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și *întâi vor învia cei morți în Hristos*. Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, *în nori*, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Două grupuri vor învia la reîntoarcerea lui Hristos

În ambele pasaje Pavel distinge între două grupuri – cei morți și acei care încă sunt în viață la reîntoarcerea lui Isus – din care amândouă vor fi în această înviere. Deși „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată” (Evrei 9:27), unii vor rămâne în viață când se reîntoarce Isus. Ce se va întâmpla cu discipolii credincioși ai lui Isus Hristos încă în viață în timpul acela?

La reîntoarcerea Sa, viețile fizice ale acestor oameni vor înceta pentru că ei vor fi schimbați miraculos și instantaneu în duhuri care nu vor putrezi, moștenind darul vieții veșnice.

Pavel descrie această schimbare minunată puțin mai devreme în același capitol: „Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și *înviază în neputrezire*; este semănat în ocară, și *înviază în slavă*; este semănat în neputință, și *înviază în putere*. Este semănat trup firesc [carne și oase], și *înviază trup duhovnicesc*. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc” (1 Corinteni 15:42-44).

Pavel continuă: „Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc [Hristos]. Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea” (versurile 49-50).

La sfârșitul vieților noastre fizice – existența aceasta temporară și muritoare – vine moartea. După aceea vine învierea la care trebuie să fim schimbați pentru că, cum scrie Pavel, „nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu.” Toți cei care sunt „ai lui Hristos” – care fuseseră chemați, se pocăiseră, fuseseră botezați și erau conduși de Dumnezeu – vor fi transformați în acea înviere la o viață veșnică spirituală, glorificați ca și înviatul Isus Hristos” (Romani 8:16-17).

Credința privitor la rai din vremea dinainte de Creștinism

Ideea că „sufletele” se duc în rai la moarte antedatează Creștinismul. O privire scurtă la istoria antică dezvăluie că popoarele din Babilon și Egipt, la fel cu subiecții altor împărății din antichitate au avut credințe asemănătoare.

Conform cu *Această lume credincioasă* [This Believing World] de Lewis Brown, zeul egiptean Osiris a fost omorât și a fost faimos prin învierea și ridicarea la cer: „Osiris s-a reîntors la viață din nou. El a fost miraculos înviat din morți și luat la cer, și acolo în cer [rai], cum

declară mitul, a trăit în veșnicie” (1946, p. 83).

Brown explică: „Egiptenii au raționat că dacă soarta zeului Osiris a fost de a fi înviat după moarte, atunci s-ar putea găsi o cale s-o facă să fie și soarta omului...Fericirea nemuririi care mai înainte fusese rezervată numai pentru regi a fost atunci promisă tuturor oamenilor.

„...Existența cerească a morților a fost practică în împărăția lui Osiris, și a fost descrisă cu oarecare amănunte de teologii egipteni. S-a crezut că la moarte

sufletul omului a pornit imediat să ajungă în Sala Judecății acolo sus .. și a stat înaintea tronului ceresc al lui Osiris, Judecătorul. Acolo a dat un raport de sine însuși lui Osiris și celor patru zeci și doi de zei asociați” (p. 84).

Dacă sufletul reușea să mulțumească pe zei, „atunci sufletul era adunat în turma credincioșilor lui Osiris. Dacă nu reușea, dacă a fost găsit păcătos când a fost cântărit în balanțele cerești, atunci a fost aruncat în iad, ca să fie rupt în bucăți de „devoratoare.” Pentru că s-a crezut că numai sufletele drepte, numai cele nevinovate, meritau viața veșnică” (pp. 86-87).

Brown continuă: „Omenirea peste tot, în Mexico și Groenlanda, în țara Zulușilor și în China, face mai mult sau mai puțin aceleași presupuneri în eforturile ei convulsive de a rezolva enigma existenței. De aceea găsim ideea unui zeu omorât și înviat atât de obișnuită în multe părți din lume.

„Din cele mai vechi timpuri ideea a înflorit nu numai între Babilonieni și Egipteni, dar de asemenea între triburile barbarilor și în jurul Greciei... Aceste mistere au venit prin Tracia sau peste mare

din Egipt și Asia Mică...Ei au declarat că pentru fiecare om, indiferent de cât de sărac sau vicios, este un loc în rai. Tot ceea ce trebuia să facă cineva a fost să fie „inițiat” în secretele cultului...și atunci mântuirea îi era asigurată, și nici o măsură de viciu sau josnicie morală n-ar putea să-i închidă porțile paradisiului. El a fost mântuit pentru totdeauna” (pp. 96-99).

Omul a dorit întotdeauna să trăiască fără să moară. Lumea aceasta și tot ce oferă ea nu a fost capabilă niciodată să satisfacă omenirea. Timp de secole, omenirea a căutat securitatea și fericirea sperând să meargă în rai la moarte. Din nefericire, ea a îmbrățișat credințe pe care nu le poate dovedi adevărate.

Numai Dumnezeu singur cunoaște răspunsurile misterelor vieții și morții și le dezvăluie în Cuvântul Său, sfânta Biblie. Contrar cu tot ce cred atât de mulți, Dumnezeu nu promite cerul ca o recompensă pentru cei mântuiți. În loc, El va acorda conducere veșnică în Împărăția lui Dumnezeu, care va fi stabilită pe pământ la reîntoarcerea lui Isus Hristos (Apocalipsa 5:10; 11:15).

Ce se întâmplă după înviere?

Scripturile citate din 1 Tesaloniceni 4:13-17 descriu reîntoarcerea triumfătoare a lui Isus pe pământ. Anunțată de strigătul unui arhanghel și de sunetul unei trompete, Dumnezeu va învia pe cei morți ai lui Hristos la viața veșnică; cei ai lui Hristos care vor fi în viață vor fi schimbați dela muritori la nemuritori și se vor înălța ca să-L întâlnească și să-L salute.

Scripturile arată că acei din această înviere nu vor sta în „rai” (în cazul acesta atmosfera pământului; vezi Daniel 7:13) împreună cu Hristos, dar se vor cobora cu El când El ia controlul și va începe să domnească peste națiuni (Daniel 2:44; 7:13-18; Zaharia 14:1-4; Faptele Apostolilor 15:15-17; Apocalipsa 11:15; 19:15).

Sfinții înviați vor domni pe pământ cu Hristos în Împărăția Lui: Isus Hristos „a făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!” (Apocalipsa 5:10). (Pentru a afla mai mult despre aceste evenimente de necrezut cere copia ta gratuită a *Evangelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom]. Scrie sau telefonează la adresa sau telefonul cel mai apropiat de tine dela sfârșitul acestei broșuri sau descarc-o de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Cine va fi înviat?

Acum să ne uităm la un alt amănunt important privitor la înviere: Unii vor fi înviați pentru a primi viața veșnică, pe când alții vor fi înviați pentru a fi judecați. Isus face această distincție El

însuși: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28-29).

Dumnezeu ne-a dat această viață temporară, muritoare pentru a ne pregăti pentru viața veșnică. Speranța și promisiunea acelei învieri este intrigantă și încurajatoare. Dar știind că este și o „înviere pentru judecată” ne dă motiv să reflectăm. Dece s-ar putea ca o persoană să fie înviată pentru viață iar alta să fie înviată pentru judecată?

Învierea pentru viață este prin Isus Hristos

Când a fost provocat de conducătorii religioși, Petru a remarcat că singura cale spre salvare este prin Isus Hristos (Faptele Apostolilor 4:12). Pavel arată că învierea noastră poate avea loc pentru că Dumnezeu L-a înviat mai întâi pe Isus Hristos. Numai dacă Isus Hristos a fost înviat înaintea noastră avem noi speranță (1 Corinteni 15:12-19).

Isus a promis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, *chiar dacă ar fi murit, va trăi*” (Ioan 11:25). Unul dintre cele mai bine cunoscute versuri din Biblie, Ioan 3:16, promite că „oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică.”

Simplul adevăr este că noi putem primi darul vieții veșnice numai prin Isus Hristos. Cum ne dovedim credința în El? Ce obligații poartă aceasta?

Isus a zis că acei care sunt discipolii Săi trebuie să fie voitori să pună totul în viață pe plan secundar față de căutarea Împărăției lui Dumnezeu (Luca 14:25-33; Matei 6:33; 44:46). Oamenii au inventat multe feluri de a trăi, cu multe valori și distracții false (Matei 6:19-20; 7:13-14), dar adevărul este că există numai o singură cale dreaptă și numai un singur Mântuitor.

După prima predică înregistrată prima dată după moartea lui Isus, Petru i-a chemat pe cei credincioși lui Isus să se pocăiască, să fie botezați și să primească Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 2:28). Pocăirea este o recunoaștere din inimă și sinceră a propriei noastre insuficiențe și stări de păcat.

Dar este și determinarea noastră de a abandona modul nostru de viață precedent pentru a începe o viață nouă în Hristos. Botezul simbolizează acea determinare (Romani 6.1-6). (pentru a înțelege mai bine aceste subiecte, cere copia ta gratuită *Calea spre viața veșnică* [The Road to Eternal Life] contactându-ne la adresa și telefonul cel mai apropiat de tine aflate la sfârșitul aceste broșuri. De asemenea poți să cobori aceste informații de pe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Multe scripturi ne indică ce acțiuni trebuie să facem să ne demonstrăm credința noastră în Isus.

Spre exemplu, Coloseni 3-4 este un pasagiu lung care descrie implicarea completă pe care trebuie să-o facem. Noi trebuie să-I permitem lui Dumnezeu să ne schimbe însuși caracterul nostru și trebuie să învățăm să-L imităm pe Isus în tot ceea ce facem. Dacă suntem cu adevărat dedicați lui Dumnezeu, Isus va trăi viața Lui în noi prin puterea Duhului Sfânt (Galateni 2:20).

Noi am aflat de asemenea că recompensa noastră personală va fi bazată pe felul în care vom trăi: Dumnezeu dă „care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, va da viața vecinică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; și va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire. Necaz și strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul...Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele.” (Romani 2:6-10).

Cuvinte de încurajare

Pavel a notat că Dumnezeu a dezvăluit amănunte despre ceea ce se întâmplă după moarte ca să ne încurajeze și să ne conforteze, să ne dea speranță în momente de pierdere personală, pentru ca noi să nu fim „întristați ca ceilalți, cari n-au nădejde” (1 Tesaloniceni 4:13). Promisiunea lui Dumnezeu a vieții veșnice este sigură; putem avea încredere în ea atâta timp cât îi rămânem credincioși Lui. Scriindu-i unui alt preot, Pavel a vorbit despre încrederea lui în „nădejdea vieții veșnice, pe care a făgăduit-o mai înainte de anii veacurilor Dumnezeu, Care nu minte” (Tit 1:2, Biblia Ortodoxă Română).

Când moare un membru al familiei sau un prieten, nu este negare a unui sentiment de singurătate și gol și sentimentul unei treburi nesfârșite – că noi ar fi trebuit să fi spus sau să fi făcut mai mult. Obținând o înțelegere mai completă a morții și vieții ne poate ajuta să facem față propriei noastre

mortalității. Găsim curaj, confort și speranță văzând viața într-un context mai larg. Noi ne dăm seama că, întocmai cum existența noastră prezentă este temporară, tot așa este și moartea. Va veni un timp când vom fi reuniți cu acei care au murit și vom reînnoi relațiile.

Deși ajustarea la pierderea și singurătatea cauzată de moarte cere timp, avem nevoie să ne amintim că chiar și aceste experiențe atât de extreme nu ne separă pe noi sau pe cei dragi nouă de planul lui Dumnezeu sau de dragostea Lui: „Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile, nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 8:38-39, Biblia Ortodoxă Română).

Mai mult decât o singură înviere

Scripturile ne dezvăluie un alt aspect al învierii: morții vin înapoi la viață într-o ordine anumită, în secvență, conform unui anumit plan. Nu toți vor fi înviați în același timp. „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; *dar fiecare la rândul cetei lui*. Hristos este cel dintâi rod; *apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos*” (1 Corinteni 15:20-23).

În scrisoarea sa către biserica din Roma, Pavel scrie că noi trebuie să avem Duhul lui Dumnezeu în noi pentru a fi înviați la viață: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Romani 8:11).

Învierea pe care am descris-o până acum se întâmplă când se reîntoarce Isus. Va include pe toți „cei ce sunt ai lui Hristos” (1 Corinteni 15: 23), chemați de asemenea și „cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4:16); adică cei care au crezut că salvarea este prin Isus Hristos și și-au arătat credința lor în El prin pocăire, botez și supunere așa cum sunt conduși personal de Duhul Sfânt. După cum am văzut, ei vor fi transformați în duhuri nemuritoare la reîntoarcerea lui Hristos, astfel moștenind viața veșnică (1 Corinteni 15:50-53).

S-a așteptat apostolul Pavel să meargă în rai?

„Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup” (Filipeni 1:23-24).

Spune Pavel în aceste versuri că vrea să plece de pe pământ și să fie cu Hristos în ceruri? Ce a înțeles el când și-a exprimat dorința de a fi cu Hristos?

Înainte de a ne concentra pe ce zice scriptura aceasta, să observăm ceea ce nu zice. Nu spune când și unde ar fi Pavel cu Hristos dacă ar pleca. Nici nu este acolo vre-o referință la ceruri [rai] în versurile acestea. A conchide altfel este a inventa presupuneri în cuvintele lui Pavel.

Când a scris Filipenilor, Pavel se lupta cu două dorințe. El voia să plece din această viață pentru a fi cu Hristos, dar el voia de asemenea să rămână ca să fie cu poporul lui Dumnezeu. În a doua scrisoare a lui către Timotei el vorbește dogmatic; el știe sfârșitul vieții lui fizice este aproape și este gata de plecare. „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:6-8).

Aici aflăm ce înțelege Pavel prin a fi „cu Hristos.” El a înțeles că el nu urma să

primească recompensa imediat la moarte. Dar că pentru el fusese pusă de o parte o coroană a neprihănirii care îi va fi dată în „ziua aceea” a apariției lui Hristos, la reîntoarcerea a doua a lui Isus. După cum a notat Pavel, Isus îi va aduce premiul cu El. Pavel îl va primi atunci, și nu mai înainte, împreună cu toți ceilalți care vor fi înviați la reîntoarcerea lui Hristos.

„Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere, și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui” (Isaia 40:10; vezi de asemenea Apocalipsa 22:12).

Pavel le explică Corintenilor: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într'o clipă, într'o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:52).

Pavel a știut că avea să-și primească premiul la venirea lui Hristos: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Corinteni 5:10).

Timpul dela moartea lui Pavel până la înviere îi apar lui ca numai un moment. El va fi cu Hristos și va fi un fiu al lui Dumnezeu în momentul următor al conștiinței lui. Nu e nici o minune că Pavel, obosit de suferințele lui din lumea aceasta, a dorit să plece și să fie cu Hristos.

Alții care au murit

Acum avem o dilemă. Ce se întâmplă cu oamenii care nu au avut niciodată ocazia să ajungă la înțelegerea aceea și să-și facă dedicarea aceea? Sunt ei cei despre care a vorbit Hristos care vor fi înviați pentru Judecată?

Dar nou născuții și alți copii mici care au murit cu mult înainte de a putea înțelege sau să atingă maturitatea să primească pe Duhul Sfânt și să caute Împărăția lui Dumnezeu? Dar oamenii care au trăit și au murit în națiuni unde nu au putut să audă numele lui Isus Hristos, ca să nu mai vorbim de o dedicare pentru El? Dar oamenii care urmează valori morale înalte dar nu au nici un fel de credințe religioase speciale sau dedicare.

Ce se va întâmpla cu ei și când? Va fi drept tratamentul pe care îl va primi această lume? Este Dumnezeu drept? Va da El fiecăruia ocazie egală de a primi viața veșnică?

Sau este El selectiv dând viața veșnică numai unora?

Sunt ființe omenești mântuite în ceruri [rai]?

„După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: „Aliluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea!” (Apocalipsa 19:1).

Care este acea gloată? Sunt vocile acestora laudându-L pe Dumnezeu acele ale oamenilor mântuiți care acum trăiesc în ceruri [rai]? S-a ridicat vre-odată la ceruri vre-o ființă omenească?

Învățătura populară este că atunci când Creștinii mor ei se duc imediat în ceruri [rai], unde trăiesc în locuința lor permanentă.

Dar putem noi găsi o asemenea învățătură în Biblie?

Observă Ioan 3:13: „*Nimeni* nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului [Isus Hristos], care este în cer.”

Această scriptură notează două puncte importante. Primul, acestea sunt cuvintele proprii ale lui Isus Hristos. Dacă cineva s-ar fi ridicat la ceruri cu siguranță că El ar fi știut. Al doilea, Ioan a înregistrat aceste cuvinte cu mulți ani după ce Isus a murit și s-a ridicat la ceruri – afirmând încă odată că *nimeni în afară de Isus* nu se ridicase încă la ceruri.

Ale cui voci, atunci, a auzit Ioan când a înregistrat în cartea Apocalipsa ce a văzut și ce a auzit? El se referă la voci în multe locuri în carte. Să observăm două asemenea exemple. „Fiecare din aceste patru fapte

vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinlăuntru. Zi și noapte, ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” Când aceste fapte vii aduceau slavă, cinste și mulțămiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie, și ziceau: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:8:11).

Biblia ne arată că apar înaintea tronului lui Dumnezeu multe mii de îngeri, și ei vorbesc cu voci tari. „M-am uitat, și împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:11-12).

Am văzut că Scripturile arată că nici o făptură omenească nu a intrat în ceruri. Atunci vocile referite în Apocalipsa 19 sunt acele ale ființelor angelice care înconjoară marele tron al lui Dumnezeu.

Prima înviere

Să începem cu ceea ce Ioan numește *prima* înviere. El vorbește de „cei care sunt ai lui Hristos,” dintre care unii au suferit martiriu și dintre care toți au respins religiile false și învățăturile mincinoase.

El scrie: „Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani. *Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.* Aceasta este *întâia* înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de *întâia* înviere!” (Apocalipsa 20:4-6).

Observă că unii vor învia *după* o mie de ani de domnie a lui Hristos. Aceia cărora li s-a dat viața veșnică la începutul acelei perioade, la reînțoarcerea lui Hristos, reprezintă *prima* înviere. Dar aici vedem clar că alții nu înviază până nu au trecut 1,000 de ani. Dacă urma să aibă loc

numai o singură înviere, Ioan s-ar fi referit simplu la acest eveniment ca învierea. Dar, pentru că este numită *prima* înviere, trebuie să urmeze cel puțin încă una.

Rezumat

Am aflat din cea mai înaltă autoritate scrisă – Biblia – că la reîntoarcerea Sa, Isus Hristos va învia pe acei care au murit în credință și le va acorda darul de neînchipuit al vieții veșnice. Totuși numai acei care sunt „ai lui Hristos” la reîntoarcerea Sa vor participa în această înviere.

Ni se spune în 1 Timotei 2:3-4 că „...Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” Ca să realizeze aceasta, planul lui Dumnezeu trebuie să includă un alt pas pe care noi încă nu l-am discutat. Trebuie să considerăm bilioanele de oameni care au murit deja și nu au avut niciodată cunoștința adevărului. Este prea târziu pentru ei?

Aceasta ne aduce la o discuție a ceea ce poate fi cel mai uimitor aspect al planului lui Dumnezeu pentru viață și moarte – ce a pregătit Dumnezeu pentru *restul* morților.

Acei care au murit fără să-L cunoască pe Isus Hristos

Moartea nu discriminează. Dreptii și păcătoșii toți mor. Isus a folosit două tragedii foarte cunoscute din zilele Lui ca să recunoască moartea a fi arbitrară și să tragă o lecție importantă din ea: „În vremea aceea au venit unii, și au istorisit lui Isus ce se întâmplase unor Galileeni, al căror sânge îl amestecase Pilat cu jertfele lor. „Credeti voi”, le-a răspuns Isus, „că acești Galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți Galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți peri la fel. Sau acei optsprezece inși, peste cari a căzut turnul din Siloam, și i-a omorât, credeți că au fost mai păcătoși decât toți ceilalți oameni, cari locuiau în Ierusalem? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel”” (Luca 13:1-5).

Amănuntele nu sunt clare. Se pare că unii Evrei au fost uciși cu cruzime de soldații romani în timpul unei ceremonii religioase la templul din Ierusalem. Într-o altă ocazie un turn s-a prăbușit, omorând câțiva. Ambele incidente sunt exemple de moarte la întâmplare a unor oameni inocenți. Isus a spus că acești oameni nu erau mai răi decât alții. Ei s-au întâmplat să fie într-un loc greșit la un moment rău.

Asemenea exemple sunt peste tot în jurul nostru. Suntem tulburați în special când vieți de copii sunt tăiate scurt de accidente, crime sau boli. Ne clătinăm capetele cu consternare când se prăbușește un avion, arde o casă, o bombă distruge un centru de cumpărături, un magazin sau o școală. Victimele acestor tragedii erau într-un loc greșit la un moment greșit; Dumnezeu nu i-a selecționat pentru pedepsire. Cum a explicat Solomon, noi suntem supuși nesiguranței timpului și a hazardului (Ecleziastul 9:11-12).

Părerea Biblică a „iadului”

Este soarta răilor veșnicia într-un infern care arde tot timpul? Mulți presupun că ar fi, dar este aceasta ceea ce zice Biblia? Pentru a răspunde la întrebarea aceea, avem nevoie să înțelegem cele patru cuvinte Ebraice și Grecești traduse ca „iad” în cele mai multe versiuni ale Bibliei.

Sheol este cuvântul Ebraic tradus „iad” în întregul Vechi Testament. Se referă la „statul și locuința morților; deci mormântul unde se odihnește corpul...” (William Wilson, Studiile Cuvântului Vechiului Testament al lui Wilson [Wilson’s Old Testament Word Studies], „Iadul,” p. 215). Dicționarul Expositor al Cuvintelor din Biblie [The Expository Dictionary of Bible Words] explică, „astfel nu sunt referințe la un destin veșnic ci simplu la mormânt ca un loc de odihnă al corpurilor tuturor oamenilor...” (Lawrence O. Richards, 1985, p. 336).

Reflectând înțelesul adevărat, multe versiuni mai recente ale Bibliei traduc cuvântul acesta simplu ca „mormânt” sau îl lasă ne tradus ca *Sheol*.

Între cei care au știut că se duceau în *sheol* – mormânt, nu un infern arzând veșnic – au fost asemenea oameni de credință ca Iacov (Genesa 37:35), Iov (Iov 14:13), David (Psalm 88:3) and Hezekiah (Isaia 38:10). Este clar că *sheol* nu se referă la un loc de tortură veșnică.

Cuvinte grecești traduse „Iad”

Dublura lui *sheol* în limba greacă este *hades*, care de asemenea se referă la mormânt. În cele patru versuri ale Noului Testament care citează pasajele Vechiului Testament conținând *sheol*, *hades* este folosit în loc de *sheol* (Matei 11:23; Luca 10:15; Faptele Apostolilor 2:27, 31). Ca și *sheol*, *hades* este folosit ca „mormântul” sau „moartea” sau este lăsat ne tradus ca Hades în versiunile recente ale Bibliei.

Hades de asemenea nu se referă la un loc de tortură groaznică. Într-adevăr, apostolul Pavel se referă la însuși Hristos că

fusese în „Hades” (Faptele Apostolilor 2:27, 31) sau „iad” (Versiunea King James) referindu-se la perioada cât a stat închis în mormânt înainte de a fi înviat. Amândouă cuvintele se referă la mormânt.

Al doilea cuvânt grec, *tartaroo*, este tradus în Noul Testament de asemenea ca „iad.” Cuvântul acesta este folosit numai o singură dată în toată Biblia (2 Petru 2:4), unde se referă la locul unde îngerii căzuți, sau demonii, sunt reținuți așteptându-și judecata. Dicționarul Expositor al Cuvintelor din Biblie [The Expository Dictionary of the Bible Words] explică *tartarul* înseamnă „să restrângă în Tartaros” și „Tartaros” a fost numele grec pentru mitologicul abis în care zeii răzvrătiți erau închiși (p. 337). Petru a folosit această referință la mitologia contemporană ca să arată că îngerii care au păcătuit „erau puși în lanțuri de întuneric, pentru a fi păstrați pentru judecată.” Acești îngeri căzuți sunt într-o condiție sau loc de detenție așteptându-si ultima judecată pentru rebeliunea lor împotriva lui Dumnezeu și influența distructivă asupra omenirii.

Tartaros se aplică numai demonilor. Nicăieri nu se referă *tartaros* la un iad groaznic în care oamenii sunt pedepsiți după moarte.

Este numai cuvântul care rămâne tradus „iad” – cuvântul grec *gehenna* – că vedem unele din elementele pe care oamenii le asociază în mod obișnuit cu vederea tradițională a iadului. Totuși, cuvântul acesta diferă semnificativ de concepția populară a iadului.

Gehenna „este derivat dela expresia Hebraică, ga-Hinnon, valea Hinnonului...Religios a fost un loc de sacrificii idolatre și omenești...Pentru a pune un sfârșit acestor abominații, Iosia le-a poluat cu oase omenești și alte murdării (2 Regi 23:10, 13, 14)” (Spiros Zodhiates, Dicționarul Complet de Studiu al Cuvântului Noului Testament [The Complete Word Study Dictionary New Testament], 1992, p. 360).

Mulțumită în mare parte relei ei reputații, această vale vecină cu Ierusalitul a ajuns să fie folosită ca groapa de gunoi. Gunoiul era ars acolo, împreună cu cadavrele animalelor și criminalilor morți. Focurile consumau gunoiul zi și noapte.

Infernul să-i distrugă pe cei răi

Gehenna este folosit de 12 ori în Biblie, cu 11 dintre acestea înregistrând cuvintele lui Hristos. Când Isus a vorbit de *gehenna*, ascultătorii Lui au știut că acest „iad” era focul în care se consumau gunoiul și cadavrele celor răi. El i-a avertizat deschis că acest foc distrugător va fi soarta răilor incorigibili (Matei 5:22, 29-30; 23:15, 33; Luca 2:5).

Dar când va avea loc aceasta? Mulți dintre cei care se opuneau lui Hristos erau dintre conducătorii religioși și civili ai vremii Sale; ei nu erau tratați ca criminali, cu corpurile lor incinerate la groapa de gunoi a orașului. Hristos a știut că judecata lor finală, împreună cu cea a majorității coplesitoare a omenirii prin toată istoria, va fi cândva departe în viitor (după cum a fost făcută clar în toată broșura aceasta).

După ce vor fi înviați, aceia cărora li s-a arătat calea lui Dumnezeu dar care încă refuză să se pocăiască vor face față focului

gehenei, un infern ce consumă totul, care îi va distruge complet pe ei și amintirea lor, fără nici o speranță într-o altă înviere (Matei 10:28).

Cartea Apocalipsa numește infernul acesta „lacul de foc” (Apocalipsa 19:20; 20:10, 14-15). În timpul dezvăluit în Biblie, aceasta urmează 1,000 de ani a domniei lui Hristos pe pământ (Apocalipsa 20:1-6) și o înviere la viața fizică a tuturor acelor care nu L-au cunoscut niciodată pe Dumnezeu și calea Lui (versurile 5, 11-13). Acei înviați la acel timp vor avea ocazia să învețe căile lui Dumnezeu, să se pocăiască și să primească darul Lui al vieții veșnice.

Unii, totuși, vor refuza darul acela. Biblia înregistrează epitaful lor tragic: „Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (versul 15).

Acei care de bunăvoie au ales să respingă calea lui Dumnezeu nu le va fi permis să continue să trăiască în mizeria pe care alegerea lor le va aduce. Ei vor *muri*, nu vor suferi pentru totdeauna. Ei vor fi consumați în focul acesta, lăsând nimic decât cenușă (Maleahi 4:1-3). O examinare a tuturor cuvintelor traduse ca „iad” arată că punctul de vedere tradițional al unui loc de tortură ce arde veșnic și unde cei răi sunt pedepsiți pentru eternitate nu poate fi găsit în Biblie.

Sunt viața și moartea arbitrare?

În capitolele anterioare am descoperit că Dumnezeu are un scop extraordinar pentru existența noastră temporară, fizică: ne prepară pentru viața eternă, spirituală pe care El vrea să ne-o dea. Acei care în această epocă cred în Isus Hristos și demonstrează dedicarea lor prin felul în care trăiesc vor primi darul vieții veșnice prin învierea care are loc când se întoarce El pe pământ.

În exemplul pe care l-am prezentat, Isus a afirmat (în Luca 13:3-5) că viața și moartea sunt fără scop dacă nu ne pocăim și nu căutăm Împărăția lui Dumnezeu. Dar ce se întâmplă cu toți cei care au trăit, s-au străduit dar au murit fără să aibă ocazia să facă o alegere și vre-o dedicație? Au fost viețile și morțile lor la întâmplare, fără nici un scop? Nu există nici o speranță sau promisiune pentru ei? Nu li se va da o ocazie egală de a primi darul vieții veșnice?

Scripturile conțin multe asigurări că Dumnezeu este serios în legătură cu promisiunile Lui. Petru zice că Dorința lui Dumnezeu este ca fiecare să se pocăiască eventual: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Acest vers ne reasigură că Dumnezeu va izbuti. De asemenea sugerează că unii se gândeau că Dumnezeu este indiferent și inconsecvent.

Nu toți sunt chemați acum la mântuire..

Uneori discipolii lui Isus au fost confuzi și frustrați din cauza metodelor Lui de învățare. Ei L-au întrebat de ce vorbește altor oameni în parabole în loc de a fi mai direct. El l-a răspuns de ce: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat” (Matei 13:11)

Atunci Isus a citat o profeție în Isaia care prezicea că lumea va avea mințile închise, neputincioși față de învățăturile Lui sau să înțeleagă cine era El. Atunci El a explicat: „Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!” (versul 16). Putem vedea o diferență între discipoli, care în acest moment cel puțin aveau puțină credință și înțelegere, și restul lumii care nu avea nici una.

Lumea din vremea lui Isus a încercat adesea să stabilească exact cine era El. Era numai un rabin? Ce a prorocit Isaia și cu Ioan Botezătorul? Era El un mincinos, un Mântuitor fals? Era El adevăratul Mesia?

La un moment dat Isus i-a întrebat pe discipoli cine credeau ei că era? „„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: „Ferice de tine, Simon, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 16:15-17).

Dumnezeu trebuie să acorde

Isus i-a învățat pe discipoli că Dumnezeu trebuie să acorde înțelegerea spirituală. Nimeni nu poate veni la Isus dacă nu îl „atrage” Dumnezeu Tatăl (Ioan 6:44).

Dumnezeu a lucrat la început cu națiunea Israelului, stabilind o relație cu Israelii prin Vechiul Testament. Dar ca națiune ei au violat continuu legământul și în final l-au respins pe Însuși Hristos. Pentru că propriul Său popor l-a respins, promisiunile Noului Testament, pe care Isus venise să le stabilească, au fost acum extinse la popoarele tuturor națiunilor.

Pavel a avut aceasta în minte când s-a adresat atât evreilor religioși (o fracțiune din poporul lui Israel) cât și gentililor în scrisoarea sa către biserica din Roma. În Romani 11:8 Pavel

l-a parafrazat pe Isaia 20:10: „Dumnezeu le-a dat [Israelului] un duh de adormire, ochi ca să nu vadă, și urechi ca să n-audă, până în ziua de astăzi.”

Pavel explica cum chiar majoritatea poporului lui Israel rămâne oarbă spiritual (Romani 11:7). În Efeseni 4:17-18 Pavel arată că gentilii iau parte egală la această orbire aproape universală.

Pavel a citat un alt precedent din Vechiul Testament (Romani 11:2-4). Credinciosul profet Elija a crezut că el a fost singurul om în viață care nu fusese sedus să se închine zeului fals Baal. Dar Dumnezeu i-a dezvăluit lui Elija că El a păstrat de asemenea pe alții care I-au rămas credincioși Lui. Pavel a tras o învățătură importantă din acest exemplu: „Tot așa, și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri prin har” (versul 5).

O rămășiță este numai o urmă, un vestigiu rămas. Și „alegera” pe care o menționează Pavel se referă numai la o foarte mică parte din omenire. Clar, că Dumnezeu a dezvăluit că El va chema numai puțini la mântuire în această epocă. Observă cum explică Isus aceasta: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și *puțini sunt cei ce o află*” (Matei 7:13-14).

Dumnezeu nu abordează acest subiect ca să excludă cea mai mare parte din omenire dela promisiunea Lui. De fapt, a ales metoda aceasta ca să extindă promisiunea Lui la toți. „Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți” (Romani 11:32).

Pavel a recunoscut că metoda aceasta poate părea illogică la prima privire, dar în înțelepciunea Sa Dumnezeu a știut exact ceea ce făcea. Locul nostru nu este de a-L sfătui pe Dumnezeu de cum ar trebui El să-Și împlinească planul:

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci!” (Romani 11:36-36).

O Judecată care are să vină

Pentru că Dumnezeu a creat viața, El are autoritatea de o lua sau a o restaura. El are puterea de a oferi ocazia pentru mântuire într-o epocă ce are să vină.

Consideră din nou scriptura citată aproape de sfârșitul capitolului precedent: „Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani. *Ceilalți morți* n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este *întâia* înviere” (Apocalipsa 20:4-5).

Ioan a scris aici despre aceeași înviere la care s-a referit Pavel în 1 Corinteni 15 și 1 Tesaloniceni 4, chemând-o „prima” înviere. Pentru că este chemată *prima* și nu numai *învierea* trebuie să urmeze cel puțin încă o altă înviere. El a declarat de asemenea că ceilalți morți vor trăi din nou după 1,000 de ani.

Să considerăm ce vor face cei din prima înviere în timpul acelei perioade de 1,000 de ani (în mod obișnui numit Millennium, cuvântul latin pentru „o mie de ani”).

Vor fi cei răi torturați pentru veșnicie?

„Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!” (Apocalipsa 14:9-11).

La prima vedere aceasta pare să confirme ideea tradițională a unui foc infernal, sulfuros, clocotitor care chinuiește fără milă și veșnic suflete nemuritoare neputincioase. Dar, dacă nu ne ținem deja de acea imagine mentală a iadului, putem vedea că acest pasagiu descrie circumstanțe foarte diferite.

Mai întâi, observă că *fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor*; nu spune că *chinurile* lor sunt veșnice. Numai fum este ceea ce rămâne din corpurile arse ale celor ce s-au închinat „fiarei și icoanei ei” (versul 9), sistemul politic și falsa religie pe care Isus le va distruge și înlocui la întoarcerea Sa. Alte pasaje clarifică cum cei răi *vor fi distruși și vor deveni cenușă* sub picioarele celor dreți: „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; ziua care vine *îi va arde*, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici

rădăcină nici ramură. Dar pentru voi, cari vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși, și veți sări ca vițeei din grajd. Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei *vor fi ca cenușa* sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 4:1-3).

Referința din Apocalipsa 14:11 la acei care sunt răi și „nici ziua, nici noaptea n-au odihnă” vorbește de cei care continuă să se închine fiarei și icoanei ei. Odată ce sunt aruncați în acest foc infernal, ei vor arde și nu vor mai fi în viață pentru a fi chinuiți.

Observă comentariul lui David că răii nu vor fi chinuiți pentru totdeauna, dar vor dispărea ca fumul: „Dar cei răi pier, și vrăjmașii Domnului sunt ca frumusețea pășunii: pier. Vor pieri ca fumul” (Psalmul 37:20).

Cei răi ne pocăiți, care cu știință refuză să accepte sacrificiul lui Isus Hristos și refuză să I se supună, să-L asculte și să I se închine lui Dumnezeu Tatăl, vor fi distruși prin foc. Fumul chinului lor se va înălța pentru „vecie,” însemnând că nimic nu-l va putea opri sau preveni. Cuvântul grec tradus „vecie” nu înseamnă întotdeauna eternitate sau infinit. Se poate referi la ceva ce nu poate fi oprit, dar va continua atâta timp cât vor permite condițiile.

Restaurarea fizică urmează reîntoarcerea lui Isus

Daniel 7 dă o concepție profetică a istoriei omenirii. Daniel a descris pe scurt o serie de mari imperii (Babilon, Persia, Grecia și Roma), care aveau să domine Orientul Mijlociu din timpul lui Daniel înainte. Aceste puteri sunt reprezentate de un leu, un urs, un leopard și o fiară „nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică.”

În sfârșit, Hristos se va reîntoarce și va instala Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, care nu va mai fi niciodată distrusă. „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat *stăpânire, slavă și putere împărătească*, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire *vecinică*, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită *niciodată*” (Daniel 7:13-14).

Profeția continuă: „Aceste patru fiare mari, sunt patru împărați, cari se vor ridica pe pământ. Dar sfinții Celui Prea Înalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din vecinicie în vecinicie” (versurile 17-18).

Hristos aduce restaurarea

Isus Hristos se va întoarce pe pământ cu putere și autoritate. El va stabili Împărăția lui Dumnezeu. „Sfinții Celui Prea Înalt”—oamenii înviați la reîntoarcerea Sa – vor domni cu Hristos peste tot pământul. Ajutat de cei înviați la viața veșnică la întoarcerea Sa, Hristos va umple pământul cu cunoașterea lui Dumnezeu „ca fundul mării de apele cari-l acopăr” (Isaia 11:9).

Apostolii au propovăduit că Isus se va întoarce și va restabili națiunea Israelului. La acea vreme El va oferi și darul mântuirii și viața veșnică întregii omeniri. A spus apostolul Iacov: „Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris: „După aceea, Mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile, și-l voi înălța din nou: pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste cari este chemat Numele Meu” (Faptele Apostolilor 15:15-17).

Iacov citează aici din proorocul Amos, care descrie atunci condițiile care vor exista după ce Isus restabilește națiunea (cortul lui David).

Următorul pasaj include versurile citate de Iacov în Faptele Apostolilor 15. Contextul original se referă la restaurarea lumii după reîntoarcerea lui Isus:

„În vremea aceea voi ridica din căderea lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmăturile, și-l voi zidi iarăș cum era odinioară, ca să stăpânească rămășița Edomului și toate neamurile peste cari a fost chemat Numele Meu, zice Domnul, care va împlini aceste lucruri. „Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrășteie sămânța, când mustul va picura din munți și va curge de pe toate dealurile. Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăș cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor face grădini și le vor mânca roadele. Îi voi sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău!” (Amos 9:11-15).

În limbaj poetic Amos descrie prosperitatea și pacea de care se vor bucura națiunile după întoarcerea lui Isus.

Restaurarea spirituală urmează întoarcerii lui Isus

Cât sunt de atrăgătoare și satisfăcătoare binecuvântările fizice, Dumnezeu promovează un scop cu mult mai mare. Tot ce este fizic este temporar, inclusiv prosperitatea fizică a Mileniului și chiar și viața omenească. Dumnezeu are de oferit cu mult mai mult decât o viață fizică confortabilă.

Profetul Ieremia vorbește nu numai de o restaurare fizică (Ieremia 31:1-4), dar de restaurarea spirituală pe care Isus Hristos o va realiza la întoarcerea Sa: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda *un legământ nou*. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul.” „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (versurile 31-33).

Amintește-ți de cuvintele lui Iacov în Faptele Apostolilor 15. Vorbind de națiunea fizică a Israelului, el zice că Dumnezeu promite că „Mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile, și-l voi înălța din nou: pentru ca *rămășița de oameni* să caute pe Domnul, ca și toate Neamurile peste cari este chemat Numele Meu” (versurile 16-17).

Această restaurare fizică și spirituală se va răspândi din Israel și Iuda în restul lumii. Dumnezeu plănuiește să folosească neamurile acelea ca să-și extindă promisiunea la întreaga omenire (Galateni 3:26-29).

Restaurarea spirituală este cel mai important lucru pe care Isus Hristos îl va realiza în acest moment, oferind darul mântuirii tuturor. Politica lumii nu va mai zăpăci lumea, pentru că Isus Hristos va cârmui peste toate națiunile (Apocalipsa 11:15; Daniel 7). Confuzia religioasă nu se va mai găsi pe pământ pentru că în acea vreme Dumnezeu va deschide mințile *tuturor oamenilor* și îi va atrage la Isus Hristos (Ezechiel 36:26-27; Isaia 11:9, Ioel 2:27-28).

Aici este locul unde prima înviere joacă o parte esențială în planul lui Dumnezeu. Acei înviați imediat la reîntoarcerea lui Hristos vor domni împreună cu El pe pământ, ajutând învățarea adevărului lui Dumnezeu omenirii (Apocalipsa 5:10; 20:6).

Sunt cei răi pedepsiți la un iad de ardere eternă?

„este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9:47-48).

A avertizat Isus aici despre o pedeapsă eternă în focul iadului?

Cuvintele în fraza focul gheenei, deasupra, sunt traduse din cuvântul grec *gehenna*. Isus S-a referit aici la valea Hinomului, imediat în afara Ierusalemului. În vremea Lui această regiune a fost o groapă de gunoi în care ardeau focuri continuu, alimentate de gunoi și de cadavrele animalelor și criminalilor.

Isus a folosit acest loc dezolant și mizerabil ca un simbol al sorții păcătoșilor nepocăiți. Observă că Isus spune că *viermele* nu moare și nu că oamenii pedepsiți la focul gheenei no mor. Pedeapsa este veșnică, însemnând că este permanentă și complectă.

Dar aceasta nu înseamnă că incorigibilii sunt păstrați în viață și torturați de un Dumnezeu răzbunător.

Rămășițele arse ale cadavrelor în *gehenna* originală, valea Hinomului, se descompuneau și erau infestate cu viermi. Focul nu era stins – ardea atâta timp cât era gunoi să-l țină arzând – și viermii („viermii” din Marcu 9:48) nu erau distruși. Muștele zburau peste gunoiul putrezind ținându-l infestat continuu cu magoți. Astfel, în loc de a muri, creaturile acelea se transformau în și mai multe muște într-un ciclu continuu.

Cadavrele animalelor și oamenilor aruncate în gheena, totuși, fie că putrezeau fie că ardeau și, desigur, erau eventual distruse complet. La fel, păcătoșii nepocăiți nu vor fi torturați pentru totdeauna, ei vor fi distruși complet și etern în lacul de foc la care se referă Apocalipsa 20:14.

Acei care nu L-au cunoscut niciodată cu adevărat pe Dumnezeu

Până acum am văzut că mântuirea este oferită unora dintre oameni chiar și înainte de reîntoarcerea lui Isus. Am văzut de asemenea că după ce Isus se reîntoarce El va oferi mântuirea omenirii în general.

Dar ce se întâmplă cu cei care au murit și nu au fost niciodată chemați la mântuire? Acest grup reprezintă majoritatea oamenilor care au trăit vre-odată. Care este soarta lor eternă?

Ioan a spus că cei neînviați la vremea reîntoarcerii lui Isus („ceialți morți”) nu vor trăi din nou până la sfârșitul Mileniului: „Ceialți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani” (Apocalipsa 20:5).

Câteva versuri mai târziu vine o descriere mai mare a scenei acestei învieri: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în

picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost *judecați* după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții cari erau în ea; Moartea și Locuința [mormântul] morților au dat înapoi pe morții cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui” (Apocalipsa 20:11-13).

Isus a vorbit despre un timp viitor de *judecată* când toți vor înțelege învățăturile Lui. El a descris o vreme în timpul căreia lumea din toate generațiile va trăi și vor fi judecați toți *în același timp*: „Atunci Isus a început să mustre cetățile în cari fuseseră făcute cele mai multe din minunile Lui, pentru că nu se pocăiseră. „Vai de tine, Horazine!” a zis El. „Vai de tine, Betsaido!” Căci, dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile cari au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit, cu sac și cenușă. De aceea vă spun că, *în ziua judecării*, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până la Locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile, cari au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun, că în ziua judecării, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine”” (Matei 11:20-24).

În exemple asemănătoare, Isus se referă la poporul mort de mult al Ninevei, la regina din sud din vremea lui Solomon, și chiar la anticele Sodoma și Gomora, suma răutății (Matei 10:14-15; 12:41-42). El nu tolerează perversiunea și păcătuirea, dar El nu și-a terminat lucrul în viețile lor. Lumea acelor generații au trăit și au murit fără să aibă ocazia să afle de Dumnezeu și planul Lui de a oferi darul vieții veșnice prin Isus Hristos.

Isus a descris un timp în care lumea din epocile trecute va trăi în același timp. Împreună vor ajunge să înțeleagă adevărul despre cine a fost Hristos și scopul vieții. Acei din generații diferite vor descoperi că a fost extraordinar că lumea din timpul lui Isus L-a respins.

Profeția învierii

Dela profetul Ezekiel aflăm că acei care au parte din această înviere sunt readuși din nou la viața fizică. În capitolul 37 Ezekiel vede o viziune privitor la acest eveniment viitor uimitor – o înviere într-o vale plină de oase vechi (versurile 1-7).

El a privit cum oasele uscate au apărut că se readună în schelete, care s-au acoperit atunci cu carne și au devenit o mare mulțime de oameni care a înviat (versurile 8-10). Contextul ne dezvăluie că această lume va fi înviată la o viață fizică, muritoare. Corpurile lor sunt din carne, acoperită de piele. Ei trebuie să respire ca să trăiască. Dumnezeu îi va scoate din mormintele lor ca să pună Duhul Sfânt în ei (versurile 12-14).

La sfârșitul Mileniului (prima perioadă de 1,000 de ani a domniei eterne a lui Isus), toți cei de care nu s-a dat încă socoteală în etapele anterioare ale planului lui Dumnezeu vor sta înaintea Lui. Pentru prima dată în viețile lor vor înțelege corect Cuvântul lui Dumnezeu, învățăturile Bibliei. Dumnezeu le va oferi ocazia de a primi viața veșnică („Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții,” (Apocalipsa 20:12); uită-te de asemenea la Filipeni 4:3). Ei, ca orice generație anterioară, vor fi judecați după faptele lor.

Baza judecării

Ce înseamnă a fi judecat? Vor fi oamenii răsplățiți sau condamnați imediat în momentul învierii lor, bazat pe ceea ce făcuseră în viață înainte de înviere?

Judecata este mai mult decât o hotărâre finală să răsplătească sau să condamne. Judecata este *un proces* care are loc în timp și care în final culminează cu o hotărâre finală.

Principiul judecării este ilustrat în alte scripturi. Când Isus se reîntoarce va răsplăti pe fiecare conform cu faptele sale (Matei 16:27), fructele pozitive care rezultă din acumularea atitudinii și caracterului dezvoltat în timp. Lumea generațiilor anterioare care au primit deja

darul vieții veșnice vor fi fost judecate după *faptele* lor. Multe scripturi descriu rezultatul pe care îl caută Dumnezeu în viețile lor (Romani 12; Coloseni 3-4; Efeseni 4-6; Iacov 2:20-24; Apocalipsa 22:14).

Dumnezeu este preocupat de inimile noastre, de gândurile și motivările noastre cele mai intime. El se uită la inimă, văzând cum suntem noi în realitate (1 Samuel 16:7). Dumnezeu se așteaptă ca noi să-L imităm pe Isus Hristos în tot ce gândim și facem (Filipeni 2-5; 1 Petru 2:21). Cineva care este ca Hristos este cu adevărat. Acțiunile exterioare ale lui sau ale ei – comportare și fapte – reflectă inima, persoana interioară. Noi toți vom fi judecați pentru acțiunile noastre obișnuite, pentru că acestea arată ce am devenit (2 Corinteni 5:10). Modul în care trăim – cum îi tratăm pe alții și cum răspundem legilor lui Dumnezeu – vor reflecta ceea ce credem, dacă suntem în armonie cu căile lui Dumnezeu sau nu.

Sunt unii torturați pentru totdeauna în Lacul de Foc?

„Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor” (Apocalipsa 20:10).

Zice versul acesta că fiara și profetul mincinos vor fi torturați pentru veșnicie?

Fiara și profetul mincinos sunt ființe omenești. Încă în viață vor fi aruncați în lacul de foc. „Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul

fiarei, și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă” (Apocalipsa 19:20).

Vedem din Apocalipsa 14:10-11 și Marcu 9:47-48 că orice ființă omenească ce va fi aruncată în lacul de foc va fi *distrusă*. Ea va pieri. *Pedeapsa* ei va fi veșnică. Dar ea nu va fi *torturată* pentru veșnicie.

Satana, ființă spirituală, este acel care va fi torturat pentru totdeauna. Îngerii cei răi – demonii – vor fi incluși cu Satana în această tortură (Matei 25:41).

Judecată bazată pe hotărâri și acțiuni

Dumnezeu va da suficient timp celor înviați după 1,000 de ani să dovedească prin acțiunile și hotărârile lor că ei cred într-adevăr că Isus Hristos este Mântuitorul lor și doresc să se supună modului Lui de viață, renunțând la voința lor proprie. Isus a zis că persoana care va primi darul vieții veșnice – care „va intra în împărăția cerurilor” – trebuie să fie una care „*face voia Tatălui Meu care este în ceruri*” (Matei 7:21).

Cei care fac parte din aceasta a doua înviere vor avea mințile lor deschise adevărului planului lui Dumnezeu. Ei vor avea ocazia să hotărască dacă vor face voia Tatălui sau nu. După ce li se deschisese ochii lor spirituali și li s-a dezvăluit adevărul acesta, ei vor fi judecați conform cu faptele lor, răspunsul lor la această înțelegere nouă. Lor li se va da aceeași răspundere ca aceea extinsă altora în alte stagii ale planului lui Dumnezeu. Ei vor avea ocazia să dezvolte credința în Isus Hristos și să demonstreze credința și dedicația lor prin modul de viață.

Fiind judecat conform faptelor nu înseamnă că cineva *câștigă* darul mântuirii. Înseamnă simplu că o persoană demonstrează prin viața ei că crede în Isus Hristos și că este voitoare să facă voia Tatălui (Matei 7:21). O persoană trăind această consacrare va demonstra natural în viața sa rezultatele pozitive ale acelei alegeri și a modului nou de viață (Galateni 5:22-23; Iacov 2:14-26).

Planul lui Dumnezeu – întocmai cum a promis – este un plan perfect și complet. Urmând planul Lui, El va oferi mântuirea în final tuturor acelor care au trăit vre-odată (Efeseni 1:9-10).

Ce este judecata?

După cum am văzut mai înainte, Isus S-a adresat faptului că există mai mult de o singură înviere când a zis că „vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28-29).

Semnificația mai obișnuită a cuvântului *krisis*, tradus „condamnare” uneori, este *judecată*, cum este tradus în versul acesta. Cuvântul se referă la un *proces de evaluare* în loc de un act de pedepsire. *Krisis* înseamnă „procesul de investigare, actul de a distinge și separa ... o judecată, o exprimare de judecată asupra unei persoane sau obiect” (W.E. Vine, Dicționarul Expozitor complet al lui Vine al Cuvintelor Vechiului și Noului Testament [Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words], 1985, p. 119). *Krisis* trebuie să fie deosebit de *krima*, care se referă la „pronunțarea sentinței, a unui verdict, o condamnare, o decizie rezultând dintr-o investigare” (ibid.).

Așa cum am văzut mai devreme, acei care au fost chemați în viața aceasta și răspund prin a asculta și a crede că Dumnezeu le va da viața veșnică, pentru ei nu va fi necesar să treacă prin această perioadă de judecată (versul 24). Ei sunt judecați acum (1 Petru 4:17), și nu mai târziu. Această judecată este un proces, cu acei chemați de Dumnezeu răspunzând cu credință adevărului Său și aducând fruct în timp (Ioan 15:2-8; Galateni 5:22-23) – sau întorcându-se dela această chemare (2 Petru 2:20-22).

Eventual toți ceilalți vor fi judecați, „căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Ecleziastul 12:14). Această judecată va avea loc în timp, în „învierea judecății” de care a vorbit Hristos.

Lazăr și omul bogat: Dovadă a raiului și iadului?

Isus a spus o parabolă:

„Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu fărâmiturile, cari cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele.

„Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui, și a strigat: „Părinte Avrame, fie-ți milă de mine, și trimete pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă, și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.”

„Fiule”, i-a răspuns Avraam, „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe

lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa ca cei ce ar avea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată.”

„Bogatul a zis: „Rogu-te dar, părinte Avrame, să trimeti pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci frați, și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin.”

„Avraam a răspuns: „Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei.”

„Nu, părinte Avrame”, a zis el; „ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.”

„Și Avram i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți” (Luca 16:19-31).

Când ne uităm la relatarea acesta în lumina altor scripturi și contextul ei istoric, devine aparent că aceasta este o alegorie, o poveste veche familiară pe care a folosit-o Isus ca să indice o lecție spirituală aceluia

care cunoșteau legea dar nu o țineau. Nu a fost niciodată intenționată să fie înțeleasă literal.

Comentariul Bibliei al lui Victor, Noul Testament [The Victor Bible Commentary, New Testament], discutând pasajul acesta, explică cum Isus a folosit gândirea contemporană evreiască despre viața de apoi ca să indice o lecție spirituală:

„Nu numai că s-a crezut că Hades să fie împărțit în două compartimente, dar credința populară era că se puteau ține conversații între persoane din Gan Eden (locuința celor drepți) și Gehinnom (locuința celor păcătoși). Scrierile evreiești de asemenea o descriu pe prima ca o țară înverzită cu apă proaspătă țâșnind din numeroase izvoare, în timp ce Gehinnom nu este decât o țară secetoasă, dar apele râului care o separă de Gan Eden se retrag de câte ori cei răi desperați de însetați îngenunchează și încearcă să bea.

„...în povestea lui Hristos Dumnezeu a fost singura sursă de ajutor a cerșetorului, pentru că omul bogat nu avea să facă nimic pentru el!...Este important de văzut în parabola aceasta a lui Isus o continuare a conflictului Lui cu Fariseii asupra bogățiilor. Hristos a zis: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și Mamona [Banii]” (Luca 16:13). Când Fariseii au răs în bătaie de joc, Isus le-a răspuns: „ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:15).

„Nu este nici o îndoială că Fariseii au rămas neconvinși...Și astfel, Isus le-a spus o poveste intenționată să le sublinieze importanța a ceea ce abia le spusese.

„În timpul vieții acestea omul bogat ar fi fost cu siguranță arătat în programul de televiziune din 1980, „Stilurile de viață ale celor bogați și faimoși” [Life styles of the Rich and Famous]. Aparatele de filmat ar fi fost îndreptate spre conacul lui de marmură, cu porți din fier forjat decorativ...și banchetele fabuloase pe care el le dădea pentru prietenii săi importanți.

„Și cum echipamentul de televiziune era luat în casa omului bogat, un operator s-ar fi putut împiedica de cerșetorul

muribund, sărac și abandonat chiar în afara casei omului bogat...Desigur că el era mai prejos de a fi observat de proprietari, care nu a dat niciodată vreo atenție omului înfometat de afară, deși tot ceea ce dorea Lazăr era o fărâmitură depe mesele supraîncărcate...

„Dar atunci, a spus Isus, amândoi oamenii au murit. Și deodată situațiile lor s-au inversat! Lazăr este „lângă Avram,” o frază care îl descrie culcat în locul de onoare la un banchet care simbolizează fericirea veșnică. Dar omul bogat se găsește la locul de tortură, separat de locul fericirii prin „o prăpastie mare” (Luca 16:26). Deși el cerșeste numai un strop de apă, Avram își mișcă cu tristețe capul. Nici o ușurare nu este posibilă – nici dreaptă!

„... Omul bogat și-a primit lucrurile lui bune, și le-a folosit cu egoism numai pentru el...Indiferența acestui om bogat pentru Lazarus a arătat cât i-a fost inima de departe de Dumnezeu și cât de departe i-a rătăcit calea lui de calea lui Dumnezeu. Au fost bogățiile lui și el le-a folosit numai pentru beneficiul lui...

„Astfel primul punct al lui Isus este: Voi Fariseilor nu puteți să-L iubiți și pe Dumnezeu și Banii. Dragostea de bani este detestabilă lui Dumnezeu, pentru că voi veți fi duși să faceți alegeri în viață care sunt urâte de El...

„Dar Isus nu se oprește aici. El îl descrie pe omul bogat ca apelând la Avram să-l trimită pe Lazăr să-i prevină pe frații lui, care trăiesc la fel de egoist cum a trăit el. Din nou Avram refuză. Ei îi au pe „Moise și pe Prooroci” (Luca 16:31), adică Scripturile. Dacă ei nu bagă în seamă Scripturile ei nu vor răspunde cuiva care ar veni dintre morți...

„În esență, Isus face atunci o acuzație uimitoare: insensibilitatea și reaua voință a Fariseilor și a profesorilor Legii față de cuvintele lui Isus reflectă o insensibilitate și o rea voință pentru însuși Cuvântul lui Dumnezeu, pe care acești oameni pretind că-L onorează...

„Acest întreg capitol ne cheamă să ne dăm seama că dacă luăm această realitate în serios, va afecta modul în care privim și

folosim banii și felul în care răspunde celor săraci și asupriți” (Lawrence Richards, QuickVerse software, 1992-1998).

Executarea [Programarea] la timp a acestei judecăți

Când are loc această înviere pentru judecată? Apocalipsa 21:11-13 descrie un timp după ce „s-au sfârșit cei o mie de ani” (versurile 5, 7). Satana este îndepărtat de la mai influența omenirea (versul 10), atunci morții vor fi aduși înapoi la viața fizică și *judecați* (versurile 12-13). Cuvântul grec tradus aici ca „judecat” este *krino*, însemnând să separe, să selecționeze, să aleagă” (Vine, p. 336).

„Morții, cei mici și cei mari,” care stau în fața Creatorului lor sunt acei care au murit fără ca să fi cunoscut vre-odată pe adevăratul Dumnezeu și scopul Lui pentru ei. Cărțile (*biblia* în greacă, de la care avem *Biblia*) sunt Scripturile, sursa de cunoștință care conduce la viața veșnică. Toți oamenii cărora li s-a dat viață fizică în această înviere ridicați din morminte (Hades) și din mare (versul 13), vor avea ocazia ca în sfârșit să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru ei.

Această înviere nu este o *a doua* șansă pentru mântuire; pentru ei este *prima* ocazie pentru a cunoaște pe Dumnezeu cu adevărat. Aceia din această înviere sunt „judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (versul 12). Această judecată va avea loc în timp pe măsură ce ei au ocazia de a auzi, înțelege și crește în calea de viață a lui Dumnezeu, avându-și numele înscris în cartea vieții (versul 15).

Sunt două principii importante aici. Primul, după cum abia am văzut, toți vor avea o ocazie imparțială și egală de a se pocăi și a fi iertați astfel ca și ei să poată primi viața veșnică. A doua, vedem că unii, -- prin alegerea lor -- nu vor primi acest dar minunat al vieții veșnice.

Descriind soarta lor, Ioan a scris: „Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. *Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc*” (versurile 14-15).

Cine sunt aceia ne găsiți în Cartea Vieții? Amintește-ți că până acum Dumnezeu a dat ocazia fiecăruia să primească și să accepte darul vieții veșnice, reprezentat în versurile acestea de Cartea Vieții. Cei al căror nume nu este înscris în ea vor fi aleși ei înșiși *să fie excluși* prin acțiunile și deciziile lor proprii. Dumnezeu nu va forța viața veșnică asupra nimănui. Dacă o persoană informată alege să nu se pocăiască și să fie inclusă în planul lui Dumnezeu pentru viața veșnică, acea persoană va fi judecată după faptele ei și va fi distrusă. Acesta este un act de milă; o asemenea persoană ar aduce numai nefericire perpetuă ei sau lui.

Sunt cei nepocăiți torturați veșnic?

Am văzut deja că omul este muritor. Moartea trebuie să fie comparată cu un somn adânc, o stare de inconștiență. Un motiv pentru care Dumnezeu ne-a dat o viață fizică temporară a fost că dacă noi alegem să nu acceptăm termenii, condițiile și cerințele vieții veșnice, viețile noastre pot fi aduse la un sfârșit cu milă dar permanent.

Multă lume crede într-un foc infernal literal, permanent sau o condiție de tortură spirituală în care oamenii răi sunt torturați pentru veșnicie. Dar învățătura simplă a Bibliei nu sugerează nimic asemănător. Dumnezeul nostru este un Tată iubitor și cu milă care nu vrea să condamne pe nimeni acelei sorți.

Într-un vers familiar Pavel ne spune, „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Viața veșnică este *un dar* pe care Dumnezeu îl acordă celor care vor fi în familia Sa pentru totdeauna. Moartea de la care nu este nici o speranță pentru înviere este rezervată pentru cei care resping oferta lui Dumnezeu a vieții veșnice în Împărăția lui Dumnezeu. Ei nu vor exista pentru totdeauna în tortură. Cei care aleg să nu primească acel dar *a vor înceta de a exista*.

Cei nepocăiți vor fi pedepsiți

Am aflat mai devreme că din cauză că viața este fizică toți vor muri (Ecleziastul 3:2; Evrei 9:27). Moartea este parte din cursul natural al vieții. Acei care au împlinit scopul vieții fizice vor fi înviați pentru a primi viața veșnică. Acei care nu au fost chemați niciodată vor fi aduși la viața fizică de o înviere și vor fi judecați, dându-li-se ocazia pentru viața veșnică. Acei care refuză sacrificiul lui Isus Hristos, și viața veșnică ce vine prin sacrificiul Lui, vor fi aruncați în lacul de foc (Apocalipsa 20:15).

Isus a spus că unii vor cădea în categoria aceasta. El i-a avertizat pe Farisei în Matei 23:33: „Șerpi, pui de năpârcci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” Mai târziu Isus a zis că celor drepti li se va da viața veșnică, dar celor răi vor primi pedeapsa veșnică (Matei 25:41-46). Observă că Isus nu a spus că ei vor fi condamnați să fie torturați pentru veșnicie. El a zis că pedeapsa va fi veșnică; adică, moartea veșnică, necunoștința completă din care nu este înviere (Apocalipsa 20:14).

Unii ar putea conchide că o asemenea soartă este crudă. Dar Dumnezeu, la urma urmei, este Creatorul vieții. El are autoritatea și puterea să elimine viața pentru toți acei care aleg să refuze scopul pentru care El i-a creat.

Prin toate epocile au fost unii cărora li s-a dat ocazia unei vieți veșnice prin Isus Hristos. Marea majoritate nu a fost chemată în timpul vieții lor pentru a înțelege planul lui Dumnezeu. Cum a explicat Isus în parabola cu semănătorul (Matei 13:3-23), alții poate că au fost chemați, dar pentru o mulțime de motive, din care cel mai mic este puterea de înșelare și influența Satanei și a demonilor lui – ei nu au răspuns cu totul la chemarea lui Dumnezeu. Ei vor fi evaluați la vremea judecării de un Dumnezeu milostiv.

Scripturile arată coplesitor că scopul și dorința cea mare a lui Dumnezeu este să dea viața veșnică copiilor Lui și să-i ferească de a greși (Iuda 21-24; Romani 8:31-32; 2 Timotei 4:18; Luca 12:32). Tuturora li se va da ocazia de a crede în Isus Hristos, să accepte viața veșnică prin El și să-și dovedească devotamentul lor pentru Dumnezeu prin faptele lor, prin acțiunile în viețile lor. Numai aceluia care, cunoscând, intenționat și voit, vor sfida pe Dumnezeu și vor respinge sacrificiul lui Isus Hristos li se va refuza viața veșnică (Evrei 6:4-6; 10:28-31; Apocalipsa 21:8).

Chiar și moartea finală a incorigibililor în lacul de foc (Maleahi 4:1-3) este un act de justiție și milostenie din partea lui Dumnezeu. A permite celor corupți să continue să trăiască într-o stare de nepocăire, răzvrătire veșnică, le-ar putea cauza lor și altora numai tristețe și suferință. Deci Dumnezeu nu le va acorda viața veșnică, dar nici nu-i va tortura pentru eternitate. Ambele, sufletul (viața, mintea, conștiința) și corpul vor fi distruse complet (Matei 10:28).

Rezumat

După ce Isus se reîntoarce, El va extinde procesul de oferire a mântuirii întregii omeniri. Fiecare care va trăi în cei 1,000 de ani imediat după întoarcerea Sa va avea ocazia darului vieții veșnice la îndemână prin Hristos.

La sfârșitul Mileniului va veni o înviere fizică a tuturor celor care nu au primit chemarea pentru mântuire în timpul vieții lor. Atunci ei, de asemenea, vor avea ocazia de a primi darul vieții veșnice și vor fi judecați după faptele lor drepte. Totuși, Dumnezeu cu milă îi va distruge pe cei ce vor alege să-L sfideze, în cunoștință de cauză, refuzând să accepte sacrificiul lui Isus Hristos și să urmeze calea de viață a lui Dumnezeu.

Pași în tratarea durerii

Dumnezeu, în marea Lui dragoste pentru noi, ne-a dezvăluit răspunsurile la unele din cele mai însemnate întrebări cu care suntem confrunțați noi: Ce este viața? Ce este moartea? Ce se întâmplă după moarte? Putem afla multă alinare în cunoștința că Dumnezeu are un plan pentru întreaga omenire și că moartea este numai o separare temporară. Vom fi reuniți cu cei dragi prin învierea pe care Dumnezeu ne-a promis-o.

În final, această înțelegere ne poate ajuta să facem față pierderii cauzate de moarte. Totuși noi nu putem nega sau micșora sentimentul de pierdere creat de moarte. Noi vom fi totuși întristați și îndurerați. Cum putem noi să tratăm boceala? Și cum îi putem încuraja pe alții care sunt și ei îndurerați?

Boceala este o experiență personală și traumatică. În mânguirea suferinței, poți găsi ajutor în înțelegerea procesului de suferință. Autorii care au studiat subiectul au identificat câteva stadii ale jeluirii, inclusiv negarea, mânia, tocmeala, depresiunea și acceptarea. (Spre exemplu, vezi modelul Dr. Elisabeta Kubler-Ross, în *Despre moarte și muribunzi* [On Death and Dying], 1969.

Vom examina pe scurt fiecare stadiu ca să te ajutăm să înțelegi durerea și să fii preparat să ai de a face cu moartea. Dar ține în minte că o persoană care este în boceală nu poate trece prin aceste stadii în ordine secvențială. Nu există nici un program fix pentru ca cineva să treacă prin această perioadă de doliu. Cineva poate simți doar câteva din stadiile descrise aici și nu altele. Altcineva poate simți câteva stadii simultan. Pentru că cineva a trecut printr-un stadiu nu înseamnă că el sau ea nu se poate reîntoarce la el. Experiența fiecărei persoane va fi diferită.

Stadiile jeluirii: negarea

Când cineva suferă negarea, răspunsurile lui fizice pot să includă transpirație, slăbiciune, greață sau palpitații ale inimii, întocmai ca orice victimă a unui șoc. Minte și emoțiile devin copleșitoare. Simplu, unii nu pot să aibă de a face cu realitatea morții.

Unii se retrag din lumea din jurul lor. Alții pot simți ca și cum au avut un coșmar și se vor deștepta în curând din el. Poate că acesta este felul lui Dumnezeu în care ne protejează. În timpul acesta începem să sortăm faptele și să înțelegem visurile în ritmul și confortul nostru propriu.

La acest stadiu al procesului de doliu sunt câteva principii importante ce vor trebui să fie luate în considerare. În primul rând, ajută să vorbești despre gândurile și sentimentele tale. Acei care sunt în doliu pot fi îndurerați profund de pierderea lor. Ei au nevoie de ocazia de a se vindeca. Ei îi ajută pe cei din jurul lor, dacă vor să fie ajutați, prin ai lăsa pe cei care vor să-i ajute să cunoască prin ce fel de experiență trec ei. Și tu poți ajuta încurajându-i să vorbească direct despre durerea lor, să vorbească despre împrejurările legate de moartea celor dragi.

Încurajează-i să împărtășească legătura de care s-au bucurat cu cei dragi, ce a făcut persoana aceea atât de diferită, de ce i-au iubit pe el sau pe ea. Pentru a face față durerii lor, ei trebuie să se simtă liberi să vorbească din inimă, să-și împartă simțămintele privitor la pierderea suferită și singurătatea pe care trebuie să o îndure.

În momentele acestea sprijinul prietenilor și al unei familii iubitoare este fără preț pentru cei în nevoie. „Prietenul adevărat iubește oricând” (Proverbe 17:17), și „este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate” (Proverbe 18:24). Va veni ziua când vor fi și ei fericiți să facă același lucru pentru tine. Indiferent cât le este durerea de profundă, lasă-i să știe că nu sunt singuri, că și alții au suferit la fel și îi vor ajuta să împartă sarcina, dacă li se dă ocazia.

În momentele acestea cine este în doliu adesea pierde din vedere că are nevoie să aibă grijă fizică de el însuși. Având grijă de sănătatea și bunăstarea lor adesea este ultimul lucru în mintea lor. Ajută să le amintim că ei sunt importanți, că viețile lor sunt valoroase.

În timpul momentelor de durere este ușor să devină epuizați emoțional și fizic. Acei care au suferit o pierdere au nevoie să fie atenți cu dieta lor, să evite mâncarea fast-food și să mănânce mâncăruri bine echilibrate și nutritive.

Exercițiul, este obligatoriu, este bun pentru a elibera acumularea de stres și a descărca mânia și frustrarea. Ajută apetitul și promovează somn mai bun. Exercițiul poate fi un simplu mers pe jos 20 de minute de mai multe ori pe săptămână.

Odihna este un alt fel de a avea grijă de corp. Durerea este epuizantă. Mergând fără odihnă se mărește dificultatea.

Stadiile durerii: mânia

Odată ce negația începe să se uzeze, tendința noastră naturală este să dăm vina pe cineva – oricine – pentru pierderea și durerea noastră. Această mânie nu este necesar să fie rațională. Putem fi supărați pe decedat pentru ceea ce ne face să suferim pierderea. Putem fi mâniți pentru momentul morții. Când suntem în doliu, mânia poate fi îndreptată către figuri de autoritate – doctorul, membrii spitalului, membrii de familie și chiar Dumnezeu. Noi ne putem minuna de ce Dumnezeu nu a intervenit în situație ca să prevină moartea. Această mânie poate conduce la sentimente de vinovăție.

Mânia este un sentiment puternic. Poate conduce la comportare negativă sau poate fi folosită pentru beneficiul nostru. Adu-ți aminte ce a zis Dumnezeu: „Mâniți-vă și nu păcătuiți” (Efeseni 4:26). Putem lua energia generată de mânia noastră și să o canalizăm într-o acțiune pozitivă. Spre exemplu putem face treburile din jurul casei pe care le-am tot amânat. Apucându-ne de o ocupație nouă, sau poate continuându-ne educația, înrolându-ne în cursurile serale, ne poate ajuta să ne canalizăm emoțiile într-un mod pozitiv. Un mod deosebit de a ne expune mânia este de a fi de folos altora. Ajutându-i pe alții va ajuta povara lor și va ușura încărcătura noastră emoțională în timpul doliului.

Stadiile durerii: tocmitul

În etapa tocmitului unii vor să se joace de-a târgul cu Dumnezeu. Ei își imaginează că dacă ei promet să facă asta sau ailaltă, Dumnezeu va reîntoarce lucrurile așa cum au fost. În acest moment, cei îndurerați adesea încep înțelegerea morții celui drag. Aceasta este o parte normală a procesului de vindecare. Ei încep să-și dea seama că nu există tocmeală cu moartea. Numai prin acceptarea faptelor realitatea morții poate fi întoarsă în acțiune pozitivă și de speranță.

În înțelegerea durerii, acei care au suferit o pierdere să nu ignoreze sursa de informații care are răspunsurile tocmai la întrebările pe care ei le pun privitor la moarte: Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

Cum este accentuat prin toată această broșură, Dumnezeu are un plan. Tu și toți cei dragi ție sunt foarte mult o parte din acest plan. Dumnezeu nu vrea ca nimeni să fie copleșit de mâhnire sau să fie fără speranță. Cu toate aceste gânduri în minte, amintește-ți că apostolul Petru a zis să ne supunem lui Dumnezeu, „aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7).

Cum putem noi să-i ajutăm pe cei ce sunt în doliu

Sunt moduri practice în care noi putem ajuta pe prietenii și pe cei dragi care sunt în durere. Aici sunt câteva:

- **Ascultă cu atenție.** O povară grea zace pe inimile celor care sunt în doliu. Ei au nevoie să știe că pot fi îndurerați fără a fi criticați sau judecați de nimeni, în special de cineva cu care ei își împart gândurile cele mai profunde. Noi nu trebuie să fim preocupați de ce vom spune sau că trebuie să spunem ceva foarte profund. Nu aceasta este ce au nevoie cei ce sunt în durere.
- **Arată compasiune.** Ne arătăm compasiunea pentru alții recunoscându-le suferința și dorind să-i scăpăm de ea. Putem fi oameni compătitori ajutându-i cu sarcinile lor. Cum știm ce să facem? Putem să întrebăm. Am putea prepara casa pentru ca să primească mulțimea vizitatorilor care urmează să

sosească. Am putea organiza colectarea mâncării pe care o vor aduce alții. Am putea întreba dacă putem avea grijă de copii pentru familie dându-le puțin timp pentru ei înșiși. Putem ajuta în feluri practice de zi cu zi.

- **Stai pe aproape după înmormântare.** După înmormântare noi nu ar trebui să uităm imediat de cei în suferință. Ei vor avea nevoie de o mare măsură de suport în orele și zilele imediat după moartea celui iubit, dar va fi cineva pe aproape că asculte și să fie compătitor o săptămână mai târziu, sau o lună, sau câteva luni mai târziu? În momentele acestea, când ne întoarcem la rutina noastră, acei în doliu își amintesc că iubitul lor numai este parte din acea rutină.

Acestea sunt momentele când cei care sunt în durere au nevoie cel mai mult de suportul nostru.

Stadiile durerii: depresiunea nervoasă

Realitatea se așterne eventual. Noi suntem confrunțați cu nevoia de a continua cu viața fără cel (cea) pe care l-am iubit. Este ușor să începem să ne chinuim cu gânduri de ce ar fi fost sau s-ar fi putut să fie.

Pentru mulți, acesta s-ar putea să fie cel mai dificil stadiu prin care trebuie să trecă. Semnele de depresiune includ o senzație de melancolie, lipsa de preocupare pentru lumea de dinafară și o pierdere a interesului în mâncat și dormit. Sentimente de vinovăție, de neputință, de disperare și lipsa de valoare sunt obișnuite.

În timpul acestui stadiu trebuie să ne reamintim aspectele pozitive ale vieții pe care am împărțit-o cu cel iubit. Amintirile sunt de aur. Noi ducem cu noi pentru totdeauna momentele petrecute și plăcute cu cel pe care l-am pierdut. Acestea sunt o comoară pe care nimeni nu ne-o poate lua și sunt parte din moștenirea pe care ne-a lăsat-o cel drag.

Noi nu trebuie să umblăm niciodată singuri în durerea noastră. Dumnezeu este cu noi întotdeauna, chiar și în momentele de jale. „El însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme” (Evrei 13:5-6).

În momente ca acestea trebuie să ne amintim să ținem deschise liniile de comunicație cu Dumnezeu. El ne poate ajuta să avem de a face cu durerea. Cere-i Lui curaj și tărie. „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16). El este „Dumnezeul a toată mângâierea, Cel ce ne mângâie pe noi în tot necazul nostru” (2 Corinteni 1:3-4 Biblia Ortodoxă Română).

Stadiile durerii: acceptarea

Până la urmă, cum avem de a face cu durerea noastră, ajungem să înțelegem și să acceptăm că suntem la începutul unui capitol nou în viața noastră. Ajungem să cunoaștem o nouă normalitate. Trebuie să ne adaptăm noilor realități pentru că suntem într-o situație nouă. Din cauza încercărilor prin care trecem, devenim mai tari, mai profunzi și mai buni pentru că am dat piept și am biruit această mare dificultate. Balanța emoțională se reîntoarce puțin câte puțin, ca vindecarea unei răni fizice.

Timpul necesar procesului de vindecare poate fi diferit pentru fiecare persoană. Unii mai simt emoții ca vinovăție, depresie nervoasă sau mânie. Acesta nu este în mod necesar negativ. Înseamnă numai că acel drag le-a afectat viețile într-un mod foarte puternic și încă le lipsește. Sentimentele lor sunt de așteptat; este normal.

Nimeni nu poate înlocui vre-odată pe cel drag pe care l-am pierdut. Dar noi putem ajunge la punctul în care suntem gata să mergem înainte și să ne întâlnim cu lucruri noi.

Moise a fost un om iubit de națiunea Israelului, dar a venit un moment când Dumnezeu l-a lăsat să moară. Națiunea a trebuit să meargă înainte chiar dacă Israeliții l-au bocit pe preaiubitul lor conducător. „După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise: „Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel” (Iosua 1:1-2).

Viața a mers înainte pentru Israel fără unul dintre conducătorii lui cei mai mari. „Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi. *Întărește-te și îmbărbătează-te*” (Iosua 1:5-6).

Dumnezeu ne face nouă astăzi aceeași promisiune. Noi trebuie numai să privim spre El cu încredere. Dacă ne apropiem de El, așa cum El a fost aproape de Moise și Iosua, El va fi și cu noi. El este acolo ca să ne ajute să intrăm într-o fază nouă a vieții noastre cu noi provocări. Dumnezeu ne va da același curaj și suport pe care l-a dat credincioșilor Lui – Moise și Iosua.

Și aceasta, de asemenea, va trece

Timpul este un mare vindecător. Aceasta este adevărat în special în cazul pierderii cuiva drag.

Într-o cuvântare înaintea Societății Agricole a Statului Wisconsin în 1859, Abraham Lincoln a comentat: „Se spune că un monarh din est a cerut înțelepților săi să invente o frază care să fie totdeauna la vedere și care să fie adevărată și potrivită tuturor timpurilor și situațiilor. Ei au prezentat cuvintele, „„Și aceasta, de asemenea, va trece.”” Cât de multe exprimă. Cât de dojenitoare în momentele de mândrie. Cât de consolatoare în adâncurile necazului.”

Cât de searbădă apare viața după moartea celui drag, noi trebuie să ne reamintim că și aceasta, de asemenea, va trece. Bucuria vieții poate să se reîntoarcă. Cu ajutorul lui Dumnezeu, cu înțelegerea scopului Lui mare pentru viață, cu speranța de viitor, noi putem găsi tăria de a birui durerea.

Solomon a scris „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de supt ceruri își are ceasul lui. ...moartea își are vremea ei; ...tămăduirea își are vremea ei...plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jucatul își are vremea lui” (Ecleziastul 3:1-4). Vindecarea emoțională va avea loc. Timpul să cântăm, timpul să râdem și timpul să dansăm se for reîntoarce.

Viața veșnică cucerește moartea

Moartea a fost întotdeauna dușmana omenirii. Aduce singurătatea, tristețea și dezorientarea. Dar nu trebuie să fie un mister nici total devastantă. Chiar dacă este inevitabilă, moartea nu este sfârșitul. Deși uneori moarte pare să fie injustă și arbitrară, nu contracarează planul lui Dumnezeu pentru viața veșnică. Printr-o înviere Dumnezeu ne va reuni cu familia și prietenii noștri și extinde promisiunea Sa tuturor acelor care au trăit vre-odată.

Eventual, va veni un timp când moartea însăși va fi eliminată. Scriind despre învierea care va avea loc la reîntoarcerea lui Hristos, Pavel parafrazează din cartea lui Osea: „Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:53-55). Moartea va fi înghițită și biruită în victoria vieții veșnice.

Adoptând acest punct de vedere al viitorului ne poate da speranță și optimism într-un moment de mare pierdere. „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, cari n-au nădejde” (1 Tesaloniceni 4:13).

Care este răsplata noastră veșnică?

Unii sunt dezgustați de gândul vieții veșnice. Unii cred că viața aceasta este destul de dureroasă și dificilă, deci de ce ar vrea cineva să trăiască pentru totdeauna? Alții gândesc că eternitatea sună vag și neinteresant, că dacă înseamnă că vor trebui să renunțe la plăcere în viața aceasta nu merită efortul. Ei mai de grabă ar experimenta toate timpurile bune pe care le pot acum și se vor îngriji de eternitate cândva în viitor.

Interesant, că în toată discuția noastră despre eternitate și în toate scripturile pe care le-am citit din Biblie nu se face nici o mențiune de a merge într-un anumit loc sau despre o condiție numită „rai”? Am citit că Dumnezeu vrea să ne dea viața veșnică, eternă, nemuritoare. Suntem asigurați că este mai prețioasă decât orice comoară fizică (Coloseni 1:26-27; 2:2-3). Dar ce anume vom face noi pentru veșnicie? Dacă primirea vieții veșnice cere efort și sacrificii în viața aceasta, va merita?

Să ne reamintim de limitele observației și experienței omenești. Dumnezeu este atât de sus deasupra noastră că este dificil pentru noi să înțelegem calea Lui de viață (Isaia 55:9). Ce prepară Dumnezeu să ne dea nouă este dincolo de cele mai extraordinare fantezii și imaginații. „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor!” (Efeseni 3:20-21).

Dumnezeu ne prepară viitorul nostru

Dumnezeu este Creatorul. El plănuiește, creează, îndeplinește. El a desenat universul și a conceput planul Său și răsplata noastră încă înainte de a începe să o creeze, (Matei 25:34). El plănuiește și prepară pentru noi o viață infinit mai interesantă și mai satisfăcătoare, în familia Lui (Ioan 14:1-3). Noi abia putem să începem să imaginăm viața de necrezut, satisfăcătoare și veșnic plăcută pe care El vrea să ne-o dea – o viață veșnică fără limitările și dezamăgirile, slăbiciunile și suferințele omenești.

Durerea, dezamăgirea și moarea nu vor mai exista. Iona a scris despre „un cer nou și un pământ nou” (Apocalipsa 21:1) : „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și *moartea nu va mai fi*. Nu va mai fi *nici tânguire, nici țipăt, nici durere*, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (versul 4).

Din Apocalipsa 20 și 21 aflăm că acei ce primesc viața veșnică vor fi parte dintr-o familie, copiii lui Dumnezeu, cu relații de comunitate în Ierusalemul Nou. Principiile de relații pe care ni le propovăduiește Dumnezeu acum vor fi aplicabile atunci cum sunt ele astăzi. De aceea Dumnezeu vrea ca noi să învățăm și să aplicăm căile Lui în viețile noastre acum. Ceea ce vom putea lua cu noi pentru eternitate este dragostea și grija unul pentru altul.

Întreaga speranță și semnificație a unei vieți veșnice cu Dumnezeu și Isus Hristos sunt cu adevărat dincolo de ceea ce putem noi să cuprindem sau să exprimăm: „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și *ce vom fi, nu s-a arătat încă*. Dar știm că atunci când Se va arăta El, *vom fi ca El*; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2).

Ioan declară că Dumnezeu nu a dezvăluit tot ce are în minte pentru noi. Noi am văzut profeții care ne iau în viitor aproape 1000 de ani dincolo de întoarcerea promisă a lui Isus. După cum a scris Pavel, noi vedem concepțiile și promisiunile spirituale într-un fel de contur vag, ca și cum ne-am uita printr-o sticlă aburită (1 Corinteni 13:12). Dar odată, după cum spune Pavel în acelaș vers, *vom vedea* clar.

Noi contemplăm o alegere

Merită să căutăm Împărăția lui Dumnezeu în loc de plăcerile păcătoase sau prioritățile acestei lumi? Mulți nu sunt siguri.

Dar noi suntem asigurați că promisiunea lui Dumnezeu a vieții veșnice merită cu prisosință efortul, lupta și dezamăgirile vieții și morții: „De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate vecinică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile cari se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile cari se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt vecinice” (2 Corinteni 4:16-18).

Viața veșnică este, la urma urmei, o chestiune de credință (Ioan 3:16). Credința nu este numai un simțământ cald, vag că Isus a făcut totul pentru noi. Credința este o stare a minții care este exprimată de ce fel de persoană alegi să fii, de acțiunile care exprimă ce crezi (Iacov 2:20-24). Când totul este zis și făcut, trebuie să avem încredere că viața veșnică merită orice s-ar cere să îndurăm pentru a o primi (Romani 8:18; Filipeni 3:12-14).

Cum afectează moartea viața ta?

Învățând mai mult despre viață, moarte și ce se întâmplă după moarte, nu trebuie să aibă nici un impact asupra felului cum trăim. Informația aceasta trebuie să ne facă să ne oprim și să medităm ce folos avem noi dela prețiosul dar al vieții și dacă îl folosim ca să ne preparăm pentru viața veșnică pe care ne-o oferă Dumnezeu.

Psalmul 90 a fost compus de Moise. În el Moise contrastează puterea lui Dumnezeu cu fragilitatea omului. El scrie despre concepția Lui Dumnezeu asupra timpului, momentul relativ care reprezintă viața noastră și pedeapsa care uneori este necesară ca să corecteze căile omului. În versurile 10-12 el scrie: „Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm. Dar cine ia seama la tăria mâniei Tale, și la urgia Ta, așa cum se cuvine să se teamă de Tine? Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să câpătăm *o inimă înțeleaptă!*”

Din nefericire, cei mai mulți oameni apar că observă că viața este scurtă numai după ce cea mai mare parte din ea s-a scurs. Noi trebuie să învățăm să numărăm zilele noastre, păstrând în minte că timpul nostru va trece și trebuie să avem grijă să-l folosim cât mai bine. Solomon ne-a spus să ne amintim de Creatorul nostru în zilele tinereții (Ecleziastul 12:1).

Ce vei face tu?

Petru a scris de apogeul planului lui Dumnezeu. El a prezis despre timpul în care tot fizicul va fi ars și înlocuit de un nou cer și un nou pământ. El a pus atunci o întrebare provocatoare retorică: *Cum ne schimbă viețile acea infrumație?* „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, *ce fel de oameni ar trebui să fiți voi*, printr-o purtare sfântă și evlavioasă...?” (2 Petru 3:10-11).

Înțelegând semnificația vieții, a morții și ce urmează acestei vieți fizice ne poate da confort și speranță în fața morții. Ar trebui să aibă un impact mare asupra felului de oameni care suntem, motivându-ne să fim atenți cum trăim și să facem alegeri înțelepte. Știind că viața aceasta urmează să ne prepare pentru o viață eternă mult mai bună, ar trebui să ne ajute să ne întoarcem la Dumnezeu pentru ca El să-și poată împlini scopul Lui în noi.

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Telefon: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca ,
E-mail: info@ucg.org

Caraiibe: Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Telefon: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:

Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Telefon: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Telefon: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637
E-mail: info@gutenachrichten.org

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo, Italy
Telefon/Fax: (+39) 035-452353
E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: United Church of God Holland
P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, The Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, 111 74, Stockholm, Suedia
E-mail: [sverige@ucg.org](mailto: sverige@ucg.org)

AFRICA

Africa de Est (Kenya, Tanzania, Uganda):
United Church of God, Kenya, P.O. Box 75261, Nairobi
00200 Kenya. Email: kenya@ucg.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
E-mail: mauritiuss@ucg.org

Africa de Sud (și Namibia, Botswana, Lesotho, numai Swaziland): United Church of God, Southern Africa, P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa, Telefon/Fax: 043-748-1694

Malawi: United Church of God. P.O. Box 32257, Chichiri, Blantyre 3, Malawi.

E-mail: malawi@ucg.org

Nigeria: United Church of God, P.O. Box 2265, Shomolu, Lagos, Nigeria.

Telefon: 01-8113644 E-mail: nigeria@ucg.org

Zambia: United Church of God

P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia

Telefon: (02) 226076, E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: United Church of God, Zimbabwe

P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe.

Telefon Celular: 011-71-6273

E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld. 4001, Australia
Telefon: 0755-202-111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 0755-202-122

Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God, P.O. Box 11081, Laucala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Telefon: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: United Church of God
P.O. Box 81840

DCCPO, 8000 Davao City, Philippines

Telefon/Fax: (+63) 82 241 4444

Celular/text: (+63)-918-904 4444

Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga

P.O. Box 2617, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNIELE NEMENȚIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027, Cincinnati, OH 45254 - 1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are preoți și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus la începutul secolului I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Isus Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuelile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesaj de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Preoții noștri sunt dispoziție pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă dorești să iei legătura cu un preot sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru descărcarea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibray/easteuropean/index.htm